

PORGazeen

19

Časopis Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia * Ročník V * Cena 10 Kč

PORGAZEEN

Časopis Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia

19. číslo PORGazeenu (V. ročník) vychází
30. června 1998

Šéfredaktor

Ondřej Zátka

Zástupce šéfredaktora

Lukáš Honzák

**Redakce tohoto čísla
(in alphabetical order)**

Tomáš Bíla

Lukáš Honzák

Eduard IV. Hulicius

Kuba Krč

Přemysl Matějček

Ondřej Pečený

Ondřej Zátka

Grafická úprava & sazba

Lukáš Honzák

Ilustrace na titulní stránce

Vanda Gaydečková

Jazyková úprava & korektury

Ondřej Zátka

Kuba Krč

Cena výtisku

10 Kč

Jak přispět do PORGazeenu ???

Napište příspěvek a

1) Pošlete jej na adresu školy:

PORG - Lindnerova 3, Praha 8, 180 00

2) Předajte jej některému z redaktorů

Autoři dostávají jeden výtisk zdarma

Uzávěrka 19. PORGazeenu: xx. října

OBSAH**Místo úvodníku**

Maturity 1998 3

Glosy

Jáchym Topol? 4

Ze Života a Smrti Školy

Plechackovy ne(Plechý) 4

Reportáž o PORGu 7

Sonda Maturant 9

Letní potopa 11

English page

My School Daze (Episode II.) 9

My School Daze II. 10

Mé školní slnění II. 10

Má školní slída II. 10

Rozhovor

Suchomel: Zeptejte se ředitele 12

Klaus: Píšu různé podružnosti 13

A v čem se názory liší 14

Tvorba

Žert 16

Různé

Jako prase kostí 17

Hrst novinek ve školní knihovně 17

Internet 18

Volby

Volby 1998 (HuBa) 19

Jak by vypadal parlament 19

**PORGazeen číslo 19 vychází
za vydatné podpory nadace
OPEN SOCIETY FUND,
od níž redakce dostala grant
na výrobu časopisu.
Děkujeme**

MATURITY 1998

Maturita je, když...

...když srnčeka v hermelínu drží nad oktávou svůj ochranný pařát a Havel přitakává; ...když kostlivec flirtuje s malíčkem v někdejších smyslných rtech; ...když Křemílek a Kosí bratři zastupují osud; ...když obyčejné dveře rozdělí svět s mytologickou hloubkou na dvě nstejně poloviny; ...když Klára ze svého neuvěřitelného výstřihu vytáhne na potítku Slovník spisovné češtiny, svačinu a talisman; ...když podáte pomocnou ruku a na druhé straně to zaúpí; ...když mladí voliči pravice s ústy od demokracie sebejistě cítují komunistické bláboly z literárních příruček; ...když Indiáni vytlačí křesťanské Vánoce; ...když hrajete hru, s jejímiž pravidly nesouhlasíte; ...když máte tu a tam pocit, že k vám mluví dospělý a chytrý člověk; ...když máte tu a tam pocit, že sedíte v zaplivané čtyřce a posloucháte neodbytného opilce; ...když přírodovědci květinami s rozkoší mučí alergiky; ...když hra na „ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají“ nefunguje; ...když v bufetu pojíždáte oschlý chlebiček a rozmlouváte o Bohu, panu řediteli či oxymorónu; ...když jednu formulaci slyšíte už ze sedmých úst; ...když vás napadají jen sprosté střelné modlitby; ...když si vybavujete, co všechno mělo být před lety jinak; ...když hlasováním rozhodujete o lidské budoucnosti; ...když musíte poslouchat „poučené“ komentáře kibiců z ochozů; ...když Tereza bez osychu řekne svým psychoanalytikům vše, co po ní chtějí; ...když zavzpomínáte na svoji maturitní otázku Obraz děrevni v ruské literatuře; ...když pochopíte, že balancujete mezi prestižní událostí a happeningem; ...když se oktavání rozdělí na tábor děkujících a neděkujících; ...když paní předsedkyně vytáhne projev; ...když dívky vytáhnou kapesníčky; ...když mladým mužům boulí kapsy kalhot miniaturní šampus; ...když na maturitním večírku kouříte doutník a máte pocit, že jste mezi dobrými přáteli; ...když se tyká vykláním a vyká tykáním; ...když vám konečně můžou beztrestně říct, jaký jste idiot; ...když vás konečně můžou beztrestně sladce políbit.

KUBA KŘC

Letošní maturity, jen tak na okraj...

Moje poznámka bude velmi stručná už jen kvůli mému krátkému účinkování při nich (pouhý jeden maturant z fyziky).

Nemohu se nijak pozastavovat u toho, jestli známky byly přísné nebo nespravedlivé, jelikož jsem u maturitní komise nebyl zas tak často. Nechci se ani vracet k výbornému výsledku samotných oktavánů. Rád bych ale jen tak na okraj poznamenal něco k samotnému průběhu.

Maturitní zkoušky jsou zkouškami veřejnými. Může tedy přijít kdokoliv, jenže není tak jisté, jestli kdykoliv. I pouze občasné otevírání a zavírání dveří a nakukování do místnosti se díky tichu v místnosti násobí, a pak to působí velmi rušivě. Stačí už jen to, že vcházejí a vycházejí učitelé. Přistě tedy dodržujeme přesně „navštěvní hodiny“. A když už do místnosti vstupujeme, mějme k tomu také dostatečný důvod. Maturita totiž není divadlo pro jiné, ale především je to zkouška maturantů.

BORIS KUBÍČEK

Již čtvrté maturity na našem ústavu (a snad třetí, jejichž ústní zkoušky jsem navštívil) proběhly dle mého názoru uvolněně a klidně. Nedošlo k trapným udělováním nedostatečných známek a zkoušející určitě nemohou být obviňováni z nadřizování studentům, kteří bojovali srdnatě, do posledního dechu a do co nejlepší možné známky.

Nejvíce mne zaujal výběr témat pro předmět, v němž se cítím nejjistější, pro dějepis. Pokládané otázky nezářkakdy zahrnovaly nesmírně velké množství událostí, o kterých by dotazovaní nedokázaly během čtvrt hodiny pohovořit, ani kdyby je znali. Proto si pokládám otázku, jak dál? Pokračovat v dosavadní praxi a ponechávat tak maturantům velké pole možností s rizikem, že zkoušejícího bude zajímat právě jedna či dvě příhody, o kterých se student nezmní? Nebo radikálně změnit dosavadní princip a tvořit otázky úzce specializované, které sice nedokáží pokrýt celé období několika tisíc let lidské historie, ale mohou tvořit jakési cykly, které by cirkulovaly třeba několik let. Či snad úplně zrušit maturity a university s tím, že náš stát vysokoškolsky a středoškolsky vzdělaných lidí nepotřebuje?

EDUARD IV. HULICIUS

Můj pohled na maturity 1998

Z mého pohledu proběhly maturity vcelku standardně. Průměr známek 1.90 je sice horší než v minulém roce (1.80), ale o dost lepší než předloni (2.23). Někteří studenti mě překvapili příjemně, jiní trochu zklamali. Kdybych ale měl formulovat přece jen nějaké dojmy, pak asi trochu překvapení z toho, že nepříteli dobře dopadla řada studentů v předmětech, které si podle mého vybrali jako unikové (jestli někteří ne, tak se jim omlouvám za podezřívání) – zeměpisu, dějepisu nebo společenských vědách. Možná by se nad tím měli příští oktavání zamyslet. Druhý, trochu negativní pocit jsem měl z toho, jak necitlivě a nepřiměřeně se u maturity chovala část studentů, kteří se na své maturující kamarády přišli podívat. Já vím, zkouška je veřejná. Nemyslím si ale, že by pro kvintány nebo dokonce mladší studenty bylo nezbytné maturity se zúčastnit. A když už, měli by tomu přizpůsobit oděv a hlavně chování.

PETR SUCHOMEL

Neprozetelně jsem slíbil, že pro PORGazeen napíšu něco o maturitách. Svůj slib jsem chtěl samozřejmě dodržet, ale vůbec to nebylo snadné. Myslel jsem si, že maturita mi zůstane v hlavě vzet ještě hodně dlouho, nicméně skutečnost byla jiná. Když jsem si chtěl ucelit své vzpomínky na maturitu, zjistil jsem, že jsou velmi kusé a že z nich horko těžko vymámím smysluplný článek, který by snad mohl v něčem pomoci (ač takové ambice vůbec nemám) budoucím maturantům. Nyní tedy bude následovat cosi, co se ani neodvažuji nazvat, snad nějaké rady nebo co, i když... No, ale přeberte si to sami. Poslední věc, kterou Vám chci sdělit, je, že následující řádky vycházejí z mé osobní zkušenosti, takže se mohou dosti lišit od reality, kterou nejsem s to nezúčastněně postihnout.

Naučte se všechny otázky, nevěřte na štěstí, žádné totiž neexistuje!

Až se zeptáte po maturitě zkoušejícího profesora, jaká byla správná odpověď na jeho všetečnou otázku, budete si správnou odpověď pamatovat již navždy.

Pokud umíte nějakou maturitní otázku, intenzivně na ni před losováním myslíte, třeba si ji vytáhnete.

Rozhodně nedoporučuji opačný proces, tedy myslet na otázky, které neumíte, či nechcete, to si je vytáhnete určitě.

Pokud máte pocit, že vůbec nic neumíte, na potítku Vám vytanou dosud neobjevené znalosti, někdy.

Pamatujte na to, že na potítku je čtvrt hodina asi o pět minut kratší a že před komisí je čtvrt hodina o pět minut delší.

Když o něčem nevíte přesně, co to je, radši o tom ani nemluvte, profesor(ka) se Vám bude snažit pomoci a zeptá se Vás právě na tuto věc.

ONDŘEJ PEČENÝ

Maturita

mi připadala letos výrazně poklidná, i když jsem viděl jen poměrně malou část. Hysterické výkřiky chyběly, pláč byl z místnosti téměř docela vytlačen, nebylo vidět ani hranou suverenity či přílišné pohrdání soudem. Takový mám dojem z letošních maturit, možná je to ale spíš soud o letošních maturantech. Jistě, člověk nesměl přijít naproti do kvinty, tam byla zejména přezíravost vůči žaludkům zkoušejících alarmující – a navíc stoupala s blížícím se závěrem zkoušek.

Nakonec jsme viděli opět ty tváře, které v jejich neúzkostné podobě bylo lze spatřit někdy minulé léto. To bylo a je vždycky hezké.

Maturita byla zkrátka normální a zaplat pánbůh za to.

KNIHOVNÍK

O REKLAMĚ NA KNIHY, TOPOLY ATD.

Něco málo nové literatury se od posledního čísla Porgazínu objevilo v regálech knihovny a hodně z tohoto mála by si zasloužilo alespoň malé oznámení. Jásat budou moct tentokrát zase přívrženci humanitních směrů. Protože ale zítra začínají prázdniny a budou trvat dlouhé dva měsíce (blíže a názorněji k tomu viz poslední strana tohoto čísla), napíšeme o (meziřímí zestárnuvších) novinkách až do podzimního listu.

Dobrovolně se vzdát reklamy, což jsem právě učinil, vyžaduje pádný důvod, v případech neúprosného trhu a obchodu ještě určitou dávku lidumilství nebo hlouposti. Dva dny před vakacemi a uzavřením knihovny psát o tom, co si můžeme nového vypůjčit ve školní knihovně, je pošetilé a je to takový pádný důvod, proč to nakonec nepsat. Nestejně tomu však bylo počátkem června, poté co se ve sborovně telefonem nabídl pan profesor Bakalář, že ve středu třetího přivede k besedě s kýmkoli excelentního tvůrce českého undergroundu a postundergroundu (!) Jáchyma Topola. Podmínka byla pranepatrná – mělo se o tom dát vědět. Ve sborovně se po tomto telefonátu vyvěsilo „Češtináři, širte!“, a protože češtináři byli ve své většině zrovna nepřítomni, nedalo se vědět nic. Ne, není to kritika do řad těch, kteří dlejí ve sborovně – knihovník to taky věděl a nic nešířil. Spoléhal tak nějak na ty češtináře... Dopadlo to nevalně: spisovatel byl smutný, psycholog se

naštval a beseda se konala – prý – ve třech u Jarolímku (kdo to hlásal „never more“?)!

A jen a pouze proto, že Jáchym Topol je duch velký a duše čistá, byl ochoten přijít za týden ještě jednou. Líbil se mně a slyšel jsem od jiných, že jiným také. Pravda, nebyť Mattoniho vody, nebyl by ze sebe vypravil větu, ale poněvadž něco se našlo, byla četba nevšedních a neschematických indiánských povídek (kampak na jejich interpretaci s křesťanskými hodnotami!) v překladu tohoto Košířana i přidaná vyprávění asi opravdu občerstvením pro Libeňáky i přespolní.

Co že by bylo, kdyby Jáchym Topol podruhé nepřišel? Inu, svět by se nezbořil a PORG by to přežil. A ostuda, o které se v souvislosti s první nepodařenou návštěvou mluvilo, by určitě nebyla větší než trpký fakt, že si osazenstvo PORGu klidně nechává ujít dotyk s tak nevšední osobou. Ne pověst školy byla by bita, ale ti, kteří se ve škole vzdělávají. Naštěstí se nestalo. (Téměř se to ale povedlo o několik týdnů dříve – beseda s Eugenem Brikciem byla už od počátku koncipována jako soukromý dýchánek v jedné třídě.)

PORG se umí pořád slušně prezentovat navenek. Zato podněty přicházející zvenku by bylo uvnitř školy potřeba prezentovat silněji a organizovaněji. Pro příště to chce zkrátka onu reklamní zmínku na viditelném místě a včas. Nejen češtináři, širte. **KNIHOVNÍK**

Plechackovy (ne)Plechý IV.

(POKRAČOVÁNÍ Z MINULÉHO, PŘEDMINULÉHO A PŘEDPŘEDMINULÉHO ČÍSLA)

Naposled jsme našeho heroického cyklistu zanechali v Thajsku. Zpráva z těchto míst byla však příliš dlouhá, a tak jsme ji minule museli rozdělit. Následuje tedy plynulé pokračování, jako do rozvodné řeky se ponoříme do děje... -red-

Naše Kuku-doktorka má kupodivu nejvíce zdravotních problémů. Navštívili jsme s ní proto bangkokskou polikliniku. Byli jsme dost šokováni a říkali si: Kéž by to bylo u nás, to by lidé chodili k lékařům s radostí. Budova vevnitř připomínala několikahvězdičkový hotel!

Okamžitě po vstupu se nás ujali v recepci velmi ochotné a půvabné dívky ve stejnokrojích, pak nás jedna z nich odvedla k ordinaci, druhá vyplnila s pacientkou příslušný formulář, třetí přinesla džus (co kdybychom dostali žízeň), další zapnula televizi, abychom se při čekání nenudili. Vyšetření proběhlo vzorně, lékař byl v klidu, v pohodě a v civilním oblečení.

Největší radost nám samozřejmě udělal výsledek vyšetření, který vyloučil podezření na vážnější zdravotní problémy (navíc se členka naší výpravy naprosto nadbytečně dozvěděla, že není v jiném stavu). Nadšení a po kobercích jsme vyšli ven. Že jsem byl udiven já, není divu, ale kameraman Vlasta, který je velmi zcestovalý, jen kroutil hlavou a ještě dlouho opakoval, že tohle ještě nikdy neviděl. Zajímali jsme se potom, jak je zdra-

votnictví v Thajsku financováno, a dozvěděli se (Simona), že některá zdravotnická zařízení jsou podporována králem.

Král je v Thajsku velmi uctíván a vážen. Je to velmi vzdělaný muž, který se – podle mínění obyvatel monarchie – snaží pomáhat svým poddaným, seč mu jeho královské síly stačí. Každý týden mu prý bohatí jednotlivci, firmy, organizace předávají obrovské finanční dary (je to otázka společenské prestiže) a z toho pramení jeho úžasné bohatství. Král vračí značnou část těchto prostředků do vybraných nemocnic, škol a jiných institucí. Horší je, že ani tento panovník není nesmrtelný a jeho syn – následník trůnu – je prý lidem spíše opovrhován (jestli jsem to dobře pochopil, je otcovým opakem), a proto nebude dostávat nic. Zdědí-li královskou korunu on a ne princezna (ta se potatila), bude v těchto zařízeních asi krušno. Zajímavý systém, že?

Na Thajské zvláštnosti si člověk asi musí nějakou dobu zvykat. Na některé si zvykne rád a brzy – třeba na krásné úsměvy, vesměs pohledné tváře, příjemné a milé chování lidí v malých vesnicích odlehklých od hlavního turistického ruchu, jiné by mu zřejmě lezly na nervy stále. O tom už jsem ale psal.

Když odhlédnu od toho, že mi lidé připadali (na rozdíl od Malajsie) hlavně v turistických oblastech dost závislí na penězích, na druhou stranu velmi ležér-

ní a překvapivě bez zájmu, neboť to nemusí být specifika této země, tak nás konkrétně dost ničily vztahy s našimi řidiči.

V Thajsku si totiž nemůžete pronajmout větší autovan, aniž k tomu nevyfasujete i domorodého řidiče. Pokud takový člověk v neznámé zemi funguje jako průvodce, může to být skvělé, avšak náš první šofér, který se rád v autě ohlušoval hudbou z obrovských reproduktorů a stowattového (!) zesilovače, uměl anglicky jen tři slova, a když nechtěl, nerozuměl žádnému posuňku ani jednoduché kresbičce. Po čtrnácti dnech se nám ho podařilo vyměnit. Usmíval se při loučení, neboť věděl, že svůj souboj s námi vyhrál, a navíc tušil, že na něho budeme nostalgicky vzpomínat.

Druhý totiž mluvil dokonalou angličtinou (vyrůstal kdesi v Kalifornii), ale střídal okázalou rozvernost (v tomto rozmaru nám dovedl pomoci) s panovačností či podivnou náladou, kdy jen mlčel, kouřil a neodpovídal na žádné otázky.

Někdy nám dával najevo, že jestli nebudeme poslušnější, najme si jiné pasažéry. Vždy, když s autem odjel, jsme byli trochu nervózní, zda ještě přijede. Nejnapínavější to bylo, když jsme ho potřebovali na poslední odvoz z centra Bangkoku na letiště. Jeho služba na závěr však byla vzorná a my jsme si s ním mohli dát ve vstupní hale jednoho terminálu

velmi upřímné sbohem. Byl to poslední příjemný zážitek na thajském území (když nepočítám minule zmíněné komicke historky při odbavování).

Předposledním byla thajská masáž avizovaná v předminulém mailu. V Thajsku je spousta masážních salónů. Některé jsou velmi pochybné s různými „menu“, jiné však seriózní, fungující jako masážní školy třeba v areálu nějakého bangkokského chrámu. Pevně věřím, že vás nenapínám, jaký typ jsem zvolil.

Ano, vstoupili jsme s Romanem do masážní dílny poblíž jedné z nejznámějších svatyní. Tam pečlivě oblečené ženy (i muži) jako na běžícím pásu našlapávali, promáčkávali a hnětli přes oděv (!) svaly slastně se tvářících jedinců.

Také jim zdánlivě lámali kosti, nasažovali jednoduché i dvojité nelsony (to je takový slavný zápasnický chvat), prohýbali páteř. Přihlásili jsme se k hodinové produkci. Bylo to velmi příjemné a nezvyklé. Trochu mi sice vadilo, že každá masáž začínala u neuvěřitelně bangkokským prachem zaprasených (snad *zaprášeny*)? – nejasnost při přepisování originálního textu bez diakritických znamének – pozn. red.) nohou – na mytí rukou samozřejmě masérky nemají čas, místo toho se vždy na začátku chvilku modlí k Buddhovi – a končila na tváři, ale rozhodně to stálo za vyzkoušení. Cítili jsme se velmi svěže a přivedlo nás to na jiné myšlenky, zvláště když si uvědomíte, že je každá masáž zakončena středně silným úderem do hlavy. Kam přesně si už nepamatuju.

Pak jsme se s Ásií rozloučili. Některí z nás by prý ještě nějakou dobu zůstali, ale já byl zvědavý na Austrálii a Thajsko jsem už měl dost.

Do letadla se vždycky těšíme, neboť je to pro nás takový symbol změny a signál, že cesta ubíhá. Také tam dostaneme bez námahy a dobře najíst.

Let probíhal klidně, ale průchod letištní kontrolou v Brisbane už tak pokojný nebyl. Do Austrálie se totiž nesmí vozit žádné potraviny.

Australané jsou na to velmi přísní a dělají dost pečlivé kontroly (úplně nejvyšší jsou na zemědělské produkty). Bratrance jednoho z nás, který sem přiletěl ve stejné době jako my (a sešel se s námi), platil za jediné jablko 100 dolarů a za pytlíček zabalených buráček dalších 100 dolarů. A ještě mu to sebrali.

Náš kronikář Petr propašoval, aniž to někdo věděl, v krabici s kolem dvě kila česneku (ten by je rozčilil do běla). Bylo mu totiž líto své oblíbené thajské hlavičky s krásnými, plnými stroužky vyhodit. Docela mě našťoval, neboť kdyby byly do-

drženy výše pokut výše zmíněné, tak by nás to zruinovalo a naše další cesta by buď skončila, nebo bychom dramaticky zhubli. Naštěstí to ale prošlo.

Hned první dny v Austrálii nás nadchly. Brisbane byla v obrovském « Continued to next message » kontrastu proti Bangkoku-špinavém, neuspořádaném, přečpaném, pulsujícím životem ve dne v noci, plným neřesti a chudoby. Čistounké, upravené, vzdušné město se širokými ulicemi takřka bez smogu. Proti asijským městům mně připadala vylidněná jako je třeba Praha v noci nebo za horkých letních dnů. Austrálie má prostoru na rozdávání! Stejně tak to bylo i v ostatních městech, ať už ve velkých – Sydney, Melbourne, nebo i v maličkých. Ta jsou, na rozdíl třeba od většinou nehezky amerických, pěkná, útulná, čistá.

Každé má svoji tvář. Ve všech je patrné, jak je o ně pečováno a jak se jejich obyvatelé pyšní sebemenší pozoruhodností. Dokonce zde probíhají soutěže o nejupravenější a nejhezčí městečka. Je to pro náš sluch trochu komické, ale tady to funguje (možná spojeno s nějakou finanční částkou).

Pozoruhodné je i to, v jak obrovské pietě jsou vzpomínány v těchto sídlech a vlastně v cele zemi oběti všech válečných konfliktů, kterých se Austrálie zúčastnila. Australané jsou nepoměrně větší nacionalisté než třeba my a svou zemi považují za nejkrásnější na světě. Musím říci, že po jetí 4000 km po tomto kontinentu nejsem daleko jim dát za pravdu, a kdybych měl nebo dokonce musel emigrovat z naší krásné vlasti a mohl si vybrat, o Austrálii bych uvažoval v první řadě. V tak veliké a šikovně položené zemi má člověk možnost si vybrat, zda chce žít v tropech, nebo naopak v místech, kde se najde sněh i v létě, zda si najde práci ve velkých městech na pobřeží (je jí však čím dál méně) nebo v místech s čarokrásnou přírodou, kde potká asi pět lidí za den či dokonce v krajích, kde nevidí nikoho celý rok.

Navíc Australané na nás udělali velmi příznivý dojem. Byli milí, přívětiví, většinou se s námi rádi bavili, ale činili to bez takové té americké naučené srdečnosti a hraného zájmu, který mně v USA lezl na nervy.

Zkrátka: když neměli náladu, tak se neusmívali, ale přesto pomohli, jak uměli nejlépe.

Co však u nich rozhodně obdivuhodné není, je přežívající rasismus v myslích nezanedbatelného procenta obyvatel (těžko říci, zda je větší než v České republice) v některých městech. Snad je to neblahé dědictví po předcích, kteří velmi

tvrdě a bezohledně hubili původní obyvatelstvo Austrálie – Aboriginálce (ještě ve třicátých letech tohoto století byl prý dovolen volný odstřel domorodců!!!) a zničili jejich ojedinělou kulturu (s jejímž pozůstatky se dnes Australané chlubí a obchodují s nimi) a úžasně čistý způsob života.

V půli listopadu jsme odjžděli z Brisbane na jih vstříc čtyřem tisícům kilometrů tímto kontinentem. Zpočátku převládala nádherná krajina plná zalesněných kopečků (trochu nám to připomínalo Lužické hory nebo Beskydy) či rozsáhlých pastvin. Lesy byly jako v tropech – plné palem a vlhkosti.

Všechno kolem bylo neuvěřitelně zelené. Takovou zeleň u nás neznáme. Vedro se stupňovalo, až mi připadalo, že v pekle nemůže být větší (Aleš Roleček mě však vyvedl z omylu. Takže se opravdu moc netěším). Ozónová džuzna se nás také dost natrápila. *Palici* (bez diakritických znamének i s nimi – obojí význam je možný) slunko svým zářením unavovalo víc než mokré horko v Malajsii. Kvůli tomu jsme posunuli odjezd na 8 hod. Služba vstávala v šest. Moc jsem se nevyšpal, protože do noci pořád něco píšu.

Měli jsme i nějakou fyzickou krizi. Holky byly dost hotové (je fakt, že jiné bychom už nerozhýbali, tyhle odfrknou a jsou zase zbytečně aktivní).

Po jedné etapě, kdy jsme jeli omylem 150 km opravdu hezkými kopečky a pod nebem bez mráčku, byla děvčata na vedoucího trasy toho dne – Romana – dost nepříjemná. Padla dokonce tato pozoruhodná věta: „V zájmu uchování přátelých mezilidských vztahů vyžadují nejezdit takové etapy.“ Jinak nám cestu příjemňovala i naopak trochu ztrpčovala různá zvířátka, která žijí jen v Austrálii. Seznámili jsme se s medvídky koala (někteří z nás jim jejich lenošný život dost záviděli – 19 hodin spánku, zbytek času strava, žádné šlapání, jen líné pohyby, a ještě je každý obdivuje, jak jsou roztomilí, plyšová, ospalí, hladoví), s medvídky wombaty (také velcí sympatáci), samozřejmě s klokany (kteří dovedou být velmi drzí, pokud jde o žrádlo), s obratnými oposumy (ti jsou ještě horší, ale maskují se roztomilostí), s pštrosy (jeden z nich dokonce vsunul hlavu do našeho vozidla a ukradl řidiči z ruky svačinu, kterou prve pojídal), s papoušky neuvěřitelných barev, kteří posedávají v řadě na drátě jako u nás vlaštovky. Běhal nám po kempu ještě 2 m dlouhý, natrefili jsme na různé hady, jimiž Austrálie oplývá, na ježury a v Tasmánii na stejnojmenného ďábla – neuvěřitelně odolnou, silnou a zřejmě agresivní šelmičku.

Velmi nepříjemné bylo, že místy silnice bohužel připomínala jatka. V Austrálii je obrovské množství zvěře a tisíce auty poražených zvířat hnijí na silnicích. Na některých úsecích jsem během jednoho kilometru napočítal několik desítek mrtvol a sladký pach zdechlin nás pronásledoval po většinu etap vedených málo obydlenými místy.

Nejhorší ale byly mouchy, to prokletí Austrálie. Sedaly si na nás v celých hejnech a největším počtu právě tehdy, když jsme drželi oběma rukama říditka a nemohli je pustit. Některé úseky trasy vedly po hlinitopísčitéch cestách a s takovým stoupáním, že se nedalo stát v sedle, neboť okamžitě začala podkluzovat zadní kola. Takže sedíte, usilovně šlapete a pevně se držíte. Právě v tom okamžiku mouchy lezou nejvíce do nosů, uší a očí.

Každý z nás se v tom momentě jen bezmocně ošival, zuřil nadával, a byl na pokraji cholerickeho výbuchu.

Poprvé během naší cesty jsme se setkali s češtinou emigrantů. Bylo to zajímavé, neboť někteří zachovávali svou mateřštinu takřka beze změny se všemi jadrnými výrazy, někteří tvořili česko-anglický koktejl třeba s moravsko-australským dialektem.

Na některé jsme dostali kontakt na českém velvyslanectví v Canberře, jiné jsme potkávali náhodně.

Setkal jsem se s bráchou své kamarádky z Kralup. Žije v Sydney už dva roky. Bylo to skvělé. Leccos zajímavého jsme si řekli. Já mu povídal o Japonsku (které chce navštívit) a on mně o Japonkách, kterých je plné Sydney (také zajímavé povídání). Povídal mi o městě, představil mi slavnou budovu sydneyjské opery (zrovna dávali Janáčka) i pár restaurací. Tam jsme u žejdlíčků (nebo do čeho to točí tu jejich břechku) piva zavzpomínali na společné kralupské známé. Potkat Čecháčka na naší cestě je vždycky zážitek (natož když je z Kralup).

Sešli jsme se ale i s jinými emigranty. Bylo to vždycky velmi příjemné.

Zvláště v Canberře, kde manželský pár vlastnil restauraci a připravil nám klokaní pečinku. Některí vegetariáni sice pohrdli (jejich vzdor byl zesílen tím, že asi čtvrt hodinu před tím jsme filmovali a fotili úžasnou a roztomilou jedenáctičlennou klokaní rodinku). Na to se ale tvrdý a zásadový masožravec nesmí ohlížet (nejzapálenější fotograf a zároveň největší odpůrce rostlinné stravy v jedné osobě uhnul kompromisně na hovězí). Bylo to úžasné a pizza vegetariánů se jevila být směšnou...

V Melbourne jsme vyhledali starostu

tamní organizace Sokola. Věnoval nám celé dva dny a řekl nám mnoho o životě v Austrálii i o krušných začátcích po vystěhování. Byla s ním legrace. Byl bodrý a velmi společenský. Nejzajímavější bylo setkání se dvěma starými pány, pouňorovými emigranty, olympioniky a československými reprezentanty ve sjezdovém lyžování. Oba byli průkopníci tohoto skvělého sportu v Austrálii a slavnější z nich, pan Antonin Sponar, založil a vybudoval největší lyžařské středisko v této zemi poblíž Mt. Kosciuska. Jsou po něm zde pojmenována různá místa (sjezdovky, vleky, bufet).

Když jsme v tom místě řekli, že jsme Češi, měli jsme to tam dobré.

Po návštěvě v jeho domě jsme byli fascinováni příběhem starého pána, úžasným charismatem, vitalitou a neuvěřitelně širokým spektrem činností, kterými se v životě zabýval. Jeho obrovský byt byl současně přehlídkou originálních technických nápadů a vynálezů (vytah z přízemí do prvního poschodí, jehož jednou součástí bylo zadní kolo bicyklu, je naprostou světovou raritou) i výstavou osobitých výtvarných nápadů, které by ocenil snad i Salvador Dali.

Sedmasedmdesátiletý stařec, jehož kdysi úžasně fyzické dispozice teď prozrazovala jen široká, i když věkem zkroucená ramena, pošilhal po členkách naší výpravy (do jeho plejády přítelkyně patřila i jakási Ivana, poději Trumfová) a s mladistvým humorem nám vyprávěl o svém životě. Byl architektem, stavitelem, úspěšným tvůrcem animovaných filmů, špičkovým lyžařem a cyklistou, tvůrcem technických novinek, extravagantním člověkem, umělcem života. Projel křížem krážem celý svět, napsal knihu, naučil Australany lyžovat, je v Guinnessově knize rekordů. Setkání s ním bylo jedním z velkých zážitků na tomto kontinentě.

Velmi příjemná byla i schůzka s naším velvyslancem v Canberře. Opět jsme se hodně dozvěděli o Austrálii i její minulosti. Současně nás informoval o neutěšené politické situaci u nás. Byl velmi příjemný a kultivovaný, vůbec nám nedával najevo, že ho zdržujeme, a navíc nás pohostil plzeňským.

Canberra je zvláštní, hezké, ale vlastně důstojné hlavní město Austrálie. Vzniklo kvůli řevnivosti mezi Sydney a Melbourne. Počtem obyvatel je malé, rozlohou velké. Prostorem se zde rozhodně nešetří – pěšky skoro nikam nedojdete. Panuje zde vzácná symbióza budov, parků a buše.

Nejvíce radosti nám v Austrálii udělala příroda. Nejprve ta svěží, zelená, tro-

pická, o které jsem psal, pak vysoké hory v okolí Mt. Kosciuska.

Tam jsem po dni volna pocítil přebytek energie a šel si zaběhat. Dostal jsem se na hřebeny a zažil něco, co mě potkalo podruhé v životě (poprvé když jsem se vznesl na padáku). Byl jsem tak ohromen krásou pohledu, který se přede mnou znenadání otevřel, že jsem zcela nekontrolovatelně a radostí křičel, ba řval. Mohl jsem si to dovolit; byl jsem zřejmě v celých obrovských horách sám. To je možná při putování australskou přírodou pro nás Evropany to nejprůtažlivější. Dosud mě překvapuje poznání, že se tady dá v řece (nikoli říčce) pít voda a zároveň plavat.

Obavy jsme měli z Vánoc. Byly ale krásné, i když každému chyběl domov velmi bolestně. Měli jsme bramborový salát, vytvarovaný do obrovského kužele, rybu, ořšky, ovoce a jiné dobroty, které k Vánocům patří. Stůl byl pokrytý sněhobílou vložkou do spacáku, na ní umístěny svíčky a vzorně umyté ešusy. Zkrátka, kdo z kempu to viděl, ten zasl. Zpívali jsme při kytáře koledy a každý každému koupil nějaký dárek. Pod stromčkem (to asi nevádí, že byl listnatý) jich byla pěkná hromada. Podle toho, jak se všichni snažili toho druhého překvapit a udělat mu radost, se dalo usoudit, že se máme rádi (i když si občas ležeme na nervy). Vyvrcholením byla půlnoční mše v největším melbournském chrámu. Byla tam nádherná atmosféra, zpívali jsme s ostatními (kupodivu to z rozdaných textů šlo), přemýšleli, rozjímali, mysleli na „ty své“. Někteří se modlili.

Podobně duchovní náboj měl i Silvestr. Strávili jsme ho uprostřed překrásných tasmanických hor daleko od civilizace v dřevěné boudě, kde byl jen stůl, lavice a pryčny na spaní. Donesli jsme si sice ve svých opravdu těžkých batozích pár lahví vína (jednu se mi podařilo rozbit těsně před cílem, když jsem „položil“ svůj ruksak na kámen; zbytek cesty mne při každé zmínce o této politováníhodné události pronásledovaly významné pohledy ostatních a tradičně trapné pokusy o humor), ale zdaleka to nebylo víno, co vytvořilo vzácné okamžiky této noci. Připili jsme sobě, „těm svým“ (a tedy i Vám) o půlnoci tasmanického času a pak ještě následující den v deset, kdy se i Česká republika dotočila k Novému roku. Zpívali jsme tiše a pokorně naši hymnu pod nádhernou oblohou pokrytou hvězdami jižního nebe a celkem brzo jsme šli spát. Ráno nás čekal znovu docela tvrdý pochod.

Ještě asi dlouho by se dalo psát, co přinesla Austrálie do našich myslí.

Myslím ale, že už teď je tento dopis neúnosně dlouhý. Zážitky byly většinou silné. Byli jsme v horách i u moře, na vrcholu i u dna, mnohokrát jsme byli nadšeni vším možným, ale třeba i trochu rozladěni v té naší „malinké ponorce“, překonali jsme i krize fyzické i duševní, bylo vedro i zima. 15. ledna odlétáme z tasmanického Hobartu do Christchurchu na Novém Zélandě.

Ten přejedeme od jihu až na sever. Vyprávějí se o něm úžasné věci. Zároveň všichni tvrdí, jak je Nový Zéland „windy

and hilly country“, tak jsme moc zvědaví. To už budeme mít za sebou skoro 14000 km. Pak si odpočineme šest dní na jednom krásném ostrově, kde se budeme současně připravovat na nejtěžší část cesty – výstup na Aconcagua a pak přejezd And a Jižní Ameriky. Do Santiaga odletíme 20. února (to jsme měli krátce před jarními prázdninami – pozn. red.).

Držte nám palce. Všechny Vás moc zdraví

Andrej Plecháček

P.S. Na závěr jednu zajímavost: náš mechanik propíchl za jízdy nejvíce duši ze všech. Defekt tohoto typu měl už nejméně pětadvacetkrát. (Vybrání si k tomu různá vhodná i méně vhodná místa. Neopomněl píchnout v thajském Pitchitu i v australském Kundabungu.) Já po 10 000 km ani jednou! To je určitě do Guinnessovy knihy rekordů. Až potom mi zřejmě nějaký závistivec v noci poškodil duši špendlíkem, neboť jsem ráno našel své přední kolo prázdné...

TO BE CONTINUED...

REPORTÁŽ O PORGU

REPORTÉŘI: PŘEMYSL MATĚJČEK & ONDŘEJ PEČENÝ

ÚVOD

Po několika reportážích z různých konkurenčních středních škol (Budějovická, Nad štolou, Pod Vyšehradem, Zborovská, Gymnasium Jižní Město a Voděradská) nadešel čas na kritický nezávislý pohled na PORG. Připadalo nám to jako dobrý nápad.

Horší už bylo, že jsme nezvolili nejvhodnější čas. Škola krátce před závěrečnými školami v přírodě působila poměrně vylidněně. Například sekunda psala závěrečný test z angličtiny, o čemž je zbytečné referovat. Prima byla kdesi na cestách, podobně tak i příslušná část profesorského sboru. Oktáva logicky chyběla a v septimě se nenašlo více než pět naivních kusů studentstva, kteří si mysleli, že čtrnáct dní před koncem školy ještě získají nějaké vzdělání. Chyba těch ostatních.

Ještě komplikovanější bylo setkání s vedením školy. Zlí jazykové tvrdili, že sehnat úřadujícího ředitele Petra Suchomela je velmi obtížné. To se nám nezdařilo vrátit. Během naší reportáže i před ní jsme jej zahlédli jen asi dvakrát a nevypadal příliš živě. Na návštěvě školy jsme se tak pohodlněji domluvili se zástupcem Klausem...

DOUŠEK HISTORIE

PORG byl první polistopadové soukromé gymnázium. Nadšení, povětšinou mladí lidé (zakládající profesorský sbor), několik duší plných entuziasmu a ochoty učit se v nesocialistickém školství (původní studenti, z nichž poslední letos odmaturovali), odvážní experimentátoři s novým typem školy, mající důvěru a ochotu platit školné (rodiče), a ředitel-nezmar (Ondřej Štefl, řídící školu první čtyři roky) – ti vytvořili liberální školu, o kterou byl obrovský zájem; od nastávajících studentů (do druhých přijímacích zkoušek v r. 1991 se přihlásilo asi šest set žáků) po média.

Škola musela urazit určitou cestu. Za-

žila krize, výměnu profesorského sboru, nevyhnutelné rozmišky. Vedle toho byla stále experimentující školou. Společné školní akce (školy v přírodě) měly zcela neškolní náboj, vyučování bylo vždy prodchnuto novým přístupem a lidským vztahem student-učitel. Škola zažila rok podivného dualismu dvou ředitelů, kdy ten „výkonný“, Petr Kolář, nepůsobil příliš řídicím dojmem.

Když školu převzal nezvykle mladý ředitel Petr Suchomel, čekala školu obtížná práce: najít rovnováhu mezi liberálním přístupem, přitažlivým pro mnohé studenty i rodiče, a takovým způsobem výuky, který poskytne standardní středoškolské vzdělání. Přes různé výhrady a omyly se to právě v této době povedlo, nepochybně i díky stále kvalitnímu, mládežmu a nezvykle maskulinizovanému profesorskému sboru, a velmi schopným zástupcům ředitele, Michalu Ryšavému a Andreji Plecháčkovi.

Podivné dění nastalo v minulých dvou ročnících. Konflikty mezi různými skupinami, objevující se jejich podhoubí, ne úplně zdravé. Škola se reformovala; zpětně hodnoceno, správným směrem. Do dalších let nastupuje s novým ředitelem, opět nezvykle mladým, plným síly a idejí na funkci školy. PORG přestává být za každou cenu liberální školou, je spíše elitní, stále produkující studenty, kteří jsou úspěšní při přijímacích řízeních na VŠ. To je nepochybně velmi cenné a je to potřeba přičíst k dobru všem vedením školy. (pm)

SOUČASNÝ STAV

Škola působí jako zdravá vzdělávací instituce, nabízející nadprůměrné vzdělání (tedy vzdělání v čapkovském „to, co vám zbyde, když zapomenete to, co jste se naučili ve škole“). Má stále mladý profesorský sbor, což je samozřejmě někdy výhoda a někdy nevýhoda. Nastupující

ředitel Klaus plánuje personální změny, do kterých je třeba se pustit.

PORG má vyjasněné vztahy mezi vedením školy a jeho kontrolou, místo bezbřehé demokracie v řízení je běžnou obecně prospěšnou společností, nepochybně pružnější. Mezi profesory jsou stále velké osobnosti, které lze jinde hledat s lucernou.

Škola je i standardně vybavena počítačovou sítí (snad poněkud zastaralou) a dobře fungující knihovnou. Po stránce denního chodu školy je vše téměř bez problémů.

Vztahy mezi studenty a profesory snad trochu ochladly, relativně k bývalým dobám, přesto jsou obecně velmi dobré, zlepšující se s vyšším věkem studentů. Vztahy mezi studenty (především mezi jednotlivými ročníky) jsou netypické: rozdíly mezi věkem se smazávají, obzvláště na mimoškolních akcích, což je na středoškolské půdě nebyvalý jev.

PORG nemá problémy s drogami, násilím ani jinými sociopatologickými jevy. Nepochybně i důsledek její velikosti, či spíše nevelikosti.

V posledních letech se i omezil podíl studentů na fungování školy. Zčásti jistě proto, že sami studenti přestali mít výraznější zájem, zčásti se na tom podepsaly některé nepřilíš šťastné pokusy o větší zapojení a jakési oboustranné otrávení, které je patrně spíše pod povrchem dění a které je šmouhou na jinak zřejmě dobré atmosféře školy.

Jakkoli lze nalézt dost věcí, které příliš nefungují, stále je PORG asi nejlepší školou, o jaké podáváme zprávu (srovnatelné je jen Gymnasium Jižní Město – viz PORGazeen č. 16). Stále je dost studentů, kteří jsou ochotni něco udělat, aniž jsou o to žádáni (viz např. školní časopis), stále se docela dobře jedná s vedením školy. Znalosti studentů jsou vysoce nad průměrem (viz různé testy či výsled-

REPORTÁŽ

ky Sondy maturant ad.), jejich uplatnění na VŠ vynikající, kvalitní je povětšinou i výuka cizích jazyků.

PORG je velmi dobrá škola, přesto je denně co zlepšovat. (pm)

VYUČOVÁNÍ

Opět jsme navštívili několik vyučovacích hodin, o nichž podáváme krátkou zprávu. Jejich výběr byl omezen kratší vyučovací dobou (pátek) a výše uvedenými komplikacemi s chybějícími třídami:

MATEMATIKA - SEPTIMA

(BORIS KUBÍČEK)

Hodina začala přesně. Pan profesor se bez dlouhých úvodů vrátil k poslední probírané látce, kterou byl skalární součin. Všech sedm přítomných studentů reagovalo pohotově, a tak bylo lze přejít k novému tématu, podstatně složitějšímu, jak se v průběhu hodiny ještě ukázalo. Probíral se totiž vektorový součin. Vše šlo poměrně hladce až do té doby, kdy se začal probírat úzus, podle kterého se vektory sčítají ve směru pravotočivém. Tento termín se totiž stal ústředním motivem asi desetiminutové diskuse. Ne všichni byli s definicí spokojeni, a tak p. prof. definici zopakoval. Jeden ze studentů označil pravotočivost a levotočivost za pojmy relativní, protože díváme-li se na vektory ze strany druhé, působí opačnětočivě. Proto si p. prof. stoupl do kladného kvadrantu, odkud hleděl na počátek, reprezentovaný třemi fixy. Spor byl nakonec ukončen, nebylo ani vítězů, ani poražených. Zbytek hodiny byl již ve znamení výkladu, který nenabízel sebemenší pochybnost. (op)

BIOLOGIE - KVARTA

(ZUZANA FOŘTÍKOVÁ)

Klasická hodina biologie; na začátku opakování, později výklad, na avizované referáty nedošlo. Zdá se, že biologie vůbec není odpočinkový předmět (jak mi potvrdily i některé kvartánky), jak by se na první pohled mohlo zdát. Na konci hodiny se odehrála klasická kontrola herbářů.

Tento typ výuky je standardní a ukazuje, že paní profesorka Fořtíková umí biologii skutečně naučit, měla minimální „ztráty“ (tedy minimální počet studentů, kteří se věnovali něčemu jinému – maximálně tak dva nebo tři). Přiměřené zatížení studentů při domácí přípravě směřuje k nepodcenění předmětu.

Pokud bych měl hledat zápory, dalo by se zmínit poněkud nudné frontální podání. Jedním dechem je však třeba diskutovat: jak učit biologii zábavně?

Tato hodina byla zkrátka dobrá. (pm)

MATEMATIKA - KVINTA

(VÁCLAV KLAUS)

K této hodině není toho příliš co dodat. Nebylo možné nic zkazit, ani vylepšit. Celou hodinu se počítaly příklady z trigonometrie. P. prof. neměl s vedením hodiny větší problémy, i přestože rychlost práce studentů byla značně rozdílná. Jednomu vrcholovému sportovci nakonec p. prof. zadal velmi obskurní příklad. Měl vymyslet příklad, se kterým by jeho kolegyně (těž velmi zdatná) měla větší problémy. Jak prosté, vtipné a efektivní. Dlužno dodat, že neexcelovali jenom výše zmínění matematici, ale i pár dalších. Tato hodina odpovídala mým představám o standardní hodině matematiky. Studenti měli dostatek prostoru na to, aby vznesli své dotazy na p. prof., který jim nejasnosti ochotně vysvětlil, když je předtím „potrápil“ tím, aby zkusili přemýšlet, což přineslo výsledky. (op)

ČESKÝ JAZYK - KVINTA

(JAKUB KRČ)

Asi nejlepší hodina, jakou jsem viděl; obzvláště u obtížně zvládnutelných kvintánů. Jednalo se o sloh, tématem hodiny byla „charakteristika“.

Na počátku hodiny se objevila krátká trapná pasáž, kdy se ukázalo, že domácí úkol (charakteristiku profesora Krče) neudělal nikdo. Na konci hodiny vyučující, zadáváje další úlohu, reagoval: „Tak dáme další domácí úkol. Ten není na psaní, ale na přemýšlení. To máme nejradši, jelikož nemusíme nic dělat, že?“ – Nutno dodat, že měl nejspíš pravdu.

Hodina měla skvělý spád, studenti se zapojili všichni, bylo zřejmé, že pro ně měla hodina určitý přínos.

Pozn.: při ukázkách charakteristik postav, které připravovali studenti, byl zjevný jejich literární vkus. Byl překvapivě vysoký; neobvyklá byla citace Charlese Bukowského. Oj, oj... (pm)

ZEMĚPIS - TERCIE

(KARIN ULRICHOVÁ)

Tato hodina byla věnovaná referátům studentů o evropských státech. Celá třída byla poněkud neklidná, což se samo během prvních deseti minut uklidnilo. Referáty se vyznačovaly značnou pestrostí. Bylo lze slyšet referáty o Švédsku, Dánsku, Německu a kousek referátu o spolupráci mezi evropskými státy. Referáty byly velmi rozličné svou úrovní, hloubkou zpracování a pravdivostí. V tomto ohledu u mě jednoznačně vyhrálo prvních pár minut referátu Boba. Referát začal alespoň jasnou koncepcí, a především byl pravdivý, ale jak říkám, slyšeli jsme pouze asi dvě minuty z referátu. Dobře připravené byly referáty o Dánsku a Švédsku, ty už ovšem měly

chybičky. Dánsko bylo plné nezajímavých a nedůležitých čísel typu „...milionů tun tresek ročně“, což o Dánsku jako takovém opravdu mnoho neříká. Švédsko (zbytek referátu z minula) bylo o historii, která byla značně zkrácená (tuším, že zdrojem informací byla nějaká špatná encyklopedie), což je škoda, neboť Švédsko má historii bohatou a zajímavou. Referát byl doplněn výkladem paní profesorky. Pak následovala perla této hodiny – referát o Německu. Tento referát přinesl velmi originální a poněkud překvapivý náhled na Německo. Skoro bych řekl, že jsem vyslechl referát o úplně jiném státu než o Německu, ale mylil jsem se. Referát byl pí prof. nekladně ohodnocen, kdyby bylo na mně, byl by referát ohodnocen podstatně nekladněji. Nicméně hodina to byla zajímavá a přínosná, protože pí Prof. ošperkovala referáty různými zajímavostmi z daných zemí. Jen bych více dbal na opravování nepřesností v referátech, vzhledem ke skutečnosti, že ostatní studenti si z referátů dělají poznámky. (op)

COSI - SEPTIMA

(SUPLOVÁNO)

Zúčastnil jsem i části jakési hodiny v septimě, suplované pí prof. Fořtíkovou. Ta rozumně hodinu rozpustila poté, co si část septimánů připomněla návrat do pubertálních let fraškou při pozdravu (vždy jeden student nepovstal... – jak veselé?!).

Celou hodinu jsem pak strávil v knihovně, o které jsem se zmínil už výše – je spravována civilikárem Honzou Udatným a funguje (na rozdíl od některých dřívějších let) dobře. (pm)

DĚJEPIS - KVARTA

(ALEŠ ROLEČEK)

Hodina nabitá od začátku do konce. Nebylo hluché místo, kde by člověk nedostal nový příliv informací. Je skoro až hrůzné sledovat, jak se do jednoho člověka vejde tolik znalostí ze světové historie, a to se ještě evidentně drží na řetězu, protože jinak by následoval absolutní kolaps kvartánů. Ač se oba považujeme za znalé světové historie a nějakou tu knihu o dějinách jsme již také přečetli, informace, kterých se nám dostalo, byly pro nás občas zcela nové. Člověk by měl skoro pocit, že si je p. prof. vymýšlí.

Hodina byla věnována nejslavnějšímu z českých Lucemburků, Karlu IV.; výklad byl zajímavý, ovšem těžko říci, nakolik přínosný pro studenty, slyšící o králi a císaři poprvé. Hodina se podobala přednášce, byla výtečně vedená.

Část studentů se pozastavila nad středověkými „božími soudy“ event. nad „anti-

kristovstvím“ Karla IV., což bylo ozvláštnění hodiny. Potenciál profesora by si snad zasloužil specializovaný seminář, takhle ta nedějepisně zaměřená část studentů rušila soustředění. **(oba)**

OTEVŘENÝ KONEC

Není třeba snažit se o objektivní závěry; přestože již máme určitý odstup, s PORGem jsme spojili osm let. Na mnohé věci se lze určitě dívat různě: co je

positivem pro jedny, je negativem pro jiné. Přesto jsme nabyli přesvědčení, že PORG, navzdory různým pesimistickým předpovědím, zůstává na špičce srovnatelných středních škol. Bylo by jistě dobře, kdyby to tak mohlo zůstat.

Sonda MATURANT potvrdila kvality PORGu

Poměrně velký rozruch způsobil nejen mezi odbornou veřejností pokus ministerstva školství o první zkoušku praktické realizovatelnosti standardních maturit. Ve dnech 23. a 24. května absolvovali všichni letošní maturanti devadesátiminutové centrálně zadávané a centrálně vyhodnocované písemné testy z českého jazyka, cizího jazyka, matematiky a obecných studijních předpokladů. I přes nejrůznější výhrady ke kvalitě testů a termínu celé akce poskytly výsledky bezesporu zajímavou informaci pro studenty i samotné střední školy.

Testy pro ministerstvo (respektive Ústav pro informace ve vzdělání, který byl za průběh sondy odpovědný) dodala nadace SCIO, pro kterou je připravují odborné týmy složené z odborníků ze školské praxe. Protože testy byly shodné pro gymnázia i pro odborné školy, mohly někomu připadat příliš jednoduché a jinému zase obtížné. Byly ale stejné pro všechny, což dává možnost srovnávat.

Školy obdržely výsledky jednotlivých studentů (pod jejich identifikačními čísly) i průměrné výsledky po třídách a za celou školu ve formě percentilů, ve kterých se dosažené hodnoty pohybovaly (např. 80. percentil pro studenta A znamená, že 79 % z celkového počtu studentů bylo horších než on a pouze 20 % bylo lepších v daném testu). Nebyla zveřejněna ani absolutní jmenná pořadí studentů ani pořadí škol. Každá škola obdržela pouze výsledky svých studentů ve srovnání se studenty stejného typu škol (v našem případě gymnázií).

Ve zkoušce z **českého jazyka** dosáhli oktávání na **92.8** percentil, přičemž sedm z nich dokonce individuální hodno-

ty vyšší než 95, jedenáct hodnot bylo vyšších než 90, nejhorší výsledek byl 76.8.

Ve zkoušce z **angličtiny** byl výsledek školy dokonce **93.1** percentil. Dva studenti dosáhli hodnoty 100.0, což znamená, že patřili k absolutně nejlepším v rámci všech škol v ČR. Osm studentů bylo mezi deseti nejlepšími procenty studentů, nejhorší výsledek byl 81.9 %.

V **obecných studijních předpokladech** se oktáva zařadila do **93.** percentilu, přičemž deset oktávánů se umístilo nad 95 %.

Šestice maturantů z **matematiky** zaujala místo v **83.2** percentilu, mezi zbylými nematuranty potěšily čtyři individuální výsledky lepší než 95 %, malou kaňkou je jedna hodnota 10 %.

Pouze tři studenti psali test z **němčiny**, proto dosažená hodnota **84.8** % má jen malou vypovídací hodnotu.

V souhrnu je možné říci, že **ve třech z pěti testů patřili studenti PORGu k nejlepším v ČR** a za předpokladu rovnoměrného rozložení **mezi absolutně nejlepší v Praze.**

Petr Suchomel

My School Daze

EPISODE TWO

...I countered this by turning the thread into wire cable; the School Bully responded by turning his scissors into a blowtorch. Tired of this game, I borrowed a flame-thrower from the School Armoury (always well-stocked with weapons of mass-destruction in anticipation of a Warsaw Pact invasion) and,

one morning, on my way to Physics, turned the School Bully into a great sizzling pool of burning fat.

As they say in the mountains of Sicily - revenge is a dish best served HOT.

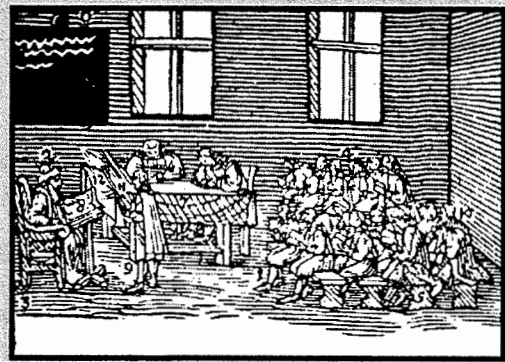
Outwitting School Bullies was easy - and of course, as I grew in stature and strength, it was MY turn

to beat up, torture, kidnap and extort money from younger students - but it was impossible to outwit

the teachers, or Masters as these pillars of wisdom and learning were called.

Students at PORG are lucky, nay blessed, in having the finest collection of Teachers in all Europe, perhaps the whole World. For charm, wit, intelligence, and sheer physical beauty we members of the Sborovna cannot be beaten. It was different at St. Barbarossa's. Not only were most of the Masters the ugliest collection of malformed brutes out of the worst nightmares of Edgar Allan Poe, they were also hand-picked by our Headmaster (Frederick Debil MA Ph.d Iron Cross) for their pure creative maliciousness.

As you probably know, after the Second World War many

top Nazi rocket scientists were warmly welcomed by the USA to help develop their Space Program. Less enterprising, Britain turned its Nazis loose on the Education System. It could not be proved conclusively, but nearly all our physics, maths, biology, gymnastics and history Masters were Nazi War Criminals. It would be hard to say who was the worst, but I think little Mr Hilter wins the award.

Hilter, with his shock of grey hair always falling in his mad staring eyes, was our Maths Master. He strutted between the desks with his black-gloved fists clasped behind his back while we sat trembling over inextricable Algebraic and Trigonometric puzzles. As some of you know, my English is quite good, but I am a complete idiot when it comes to Maths. Hilter knew this and always singled me out for humiliation in each lesson. I used to have to stand on my head on the desk and recite Pythagoras's

Theorems while Hilter thrashed the bare soles of my feet with his cane. This is why I walk a little unsteadily. It has nothing to do with my liking for a well-known Czech liquer from Karlovy Vary.

After Hilter Mr Ribbenpot, or Blowiztop as we christened him, was the most perverse. Blowiztop was our Physical Education, or Gym Teacher; and twice a week after a cold shower at 6:30am we were locked in the Gymnasium with the man who, it was rumoured, used to train German Stormtroopers. As he barked out his orders we ran around the Gym, jumped over the Wooden Horse, swung through the air on thorny ropes, and did thousands upon thousands of press-ups. „How do you English Crippez expect to vin back your Empire vizout a little Exercise

ha!“ This is why today, although I love German Culture, I take no interest in sport or physical exercise of any description. I am so weak that my charming Czech girlfriend can knock me out with one slap.

Of course, although I have painted a rather bleak picture of my school days, they weren't all bad. We had some very happy times, particularly on school trips and holidays when we would be let loose on some sleepy unsuspecting seaside resort to burn, loot, pillage, plunder, maim and mutilate the local inhabitants. And I made some great friends at school; there was Jack The Ripper, Cliff The Cutthroat, Peter The Pickpocket, Sid The Suicide-Bomber... I wonder where they are now?

JOHN McKEOWN

My school Daze II.

...jako protitah jsem začal místo špagátu používat kovový kabel; školní šikanér odpověděl záměnou nůžek za kleště-štípačky. Unaven touto hrou, vypůjčil jsem si ze školní zbrojnice (vždy dobře zásobené zbraněmi hromadného ničení pro případ invaze Varšavského paktu) plamenomet a jednoho rána jsem cestou na fyziku proměnil tyrana na velkou kaluž bublajícího tuku. Jak se říká v sicilských horách – pomsta je nejlepší, když se ser-vuruje HORKÁ.

Zneškodňování školních šikanů bylo snadné – a samozřejmě jsem vzrostl do výšky a do síly a byl jsem to JÁ, kdo bil, mučil, unášel a vybíral peníze od mladších studentů – ale bylo nemožné porazit učitele nebo Pány, jak byly tyto pilíře moudrosti a výuky nazývány.

Studenti PORGu jsou šťastní, přímo po-žehnaní v tom, že mají tu nejlepší sbírku profesorů v celé Evropě, možná na celém světě. Pro svůj šarm, vtíp, inteligenci a jemnou fyzickou krásu nemůžeme být my, členové teachers room, bití. Na sv. Barbarosovi to bylo jiné. Nejenže většina z Pánů byla nejhnusnější sběr pokřivených bestí z nejhorsších nočních mūr E. A. Poea, ale byli také osobně vybráni naším ředitelem (Frederickem Debilem, absolventem fakulty umění, doktorem filosofie, držitelem Železného kříže) pro svůj kreativní sadismus.

Jak možná víte, bylo po druhé světové válce mnoho nacistických špičkových odborníků na raketovou techniku mile přivítáno v USA, aby pomohli vyvinout tamní vesmírný program. Británie méně vynalézavě umístila své nacisty do vzdělávacího systému. Nemůže to být přesvědčivě dokázáno, ale skoro všichni naši Páni fyziky, matiky, biologie, gymnastiky a historie byli nacističtí váleční zločinci. Těžko se určuje kdo byl nejhorší, ale myslím, že malý pan Hilter by získal první cenu.

Hilter se svou přehazovačkou šedých vlasů vždy padající do šílené zářících očí byl naším Pánem matiky. Maštroval mezi lavicemi s klouby rukou oděných v čer-

Mé školní slnění II.

...jako protizbraň jsem místo provazu použil drátěný kabel; školní tyran odpověděl výměnou svých nůžek za pájku. Znaven touto hrou, půjčil jsem si plamenomet ze školního skladu zbraní (vždy skvěle zásobného zbraněmi hromadného ničení na obranu proti Varšavské smlouvě) a jednoho rána, po cestě na fyziku, jsem školního šikanistu „pозměnil“ ve velkou louži přepáleného tuku. Jak říkají v horách na Sicilii – pomstu je nejlépe servírovat HORKOU.

Přelstít školní tyranu bylo snadné – a samozřejmě, když jsem vyrostl a zesílil, bylo na MNĚ, abych šikanoval, ponižoval, unášel a vybíral peníze od mladších studentů – ale bylo takřka nemožné přelstít Pány, jak jsme tyto pilíře moudrosti a výuky nazývali.

Studenti na PORGu jsou šťastní, ne-li požehnaní, protože sbírka jejich učitelů je nejlepší v celé Evropě, dost možná na celém světě. Pro svůj šarm, vtíp, intelekt a něžnou fyzickou krásu nemohou být členové sborovny bití. Na St. Barbarossa ta ale bylo jiné. Nejen, že většina Pánů byla nehrůznější sbírka zmutovaných oblud z nejhorsších nočních mūr E. A. Poea, ještě navíc byli osobně vybráni naším ředitelem (Fredem Debilem, doktorem filosofie, armádním agentem a vlastníkem Železného kříže) pro svoji čisté kreativní zlomyslnost a zákeřnost.

Jak jistě všichni víte, po druhé světové válce bylo mnoho nacistických odborníků na rakety velmi dobře přijato v USA, aby pomohli s místním vesmírným programem. Méně podnikavá Británie si své nacisty umístila do školství. Nemohu to přesvědčivě prokázat, ale minimálně Páni fyziky, matematiky, biologie, gymnastiky a historie byli nacistickými válečnými zločinci. Bylo by velmi obtížné říci, kdo z nich byl nejhorší, ale myslím si, že malý Hilter by to asi vyhrál.

Hilter se svou šedou patkou věčně padající do zběsile zářících očí byl naším Pánem přes matematiku. Vykračoval mezi lavicemi se zaťatými pěstmi v čer-

Má školní slída II.

...načež jsem já vyměnil klubko nití za kus drátu. Školní tyran kontroval záměnou nůžek za pájku. V tu chvíli jsem toho začal mít dost. Ve školním arzenálu (vždy dobře zásobeném zbraněmi hromadného ničení pro případ invaze vojsk Varšavské smlouvy) jsem si vypůjčil plamenomet, jednoho rána si cestou na hodinu fyziky počíhal na školního tyrana a proměnil ho ve velkou louži vroucího tuku. Jak říkají sicilští horalové – pomsta chutná nejlépe, když se podává HORKÁ.

Přechytračit školní tyranu bylo snadné – a je zcela přirozené, že jak jsem rostl a sílil, převzal jsem JÁ mlácení, mučení, únosy a vydírání mladších spolužáků – ale bylo nemožné přelstít učitele nebo, jak jsme těmto pilířům moudrosti a vzdělanosti říkali, Pány.

Studenti PORGu mají štěstí, jsou přímo požehnaní, protože mají nejlepší učitele v Evropě, možná na celém světě. V šarmu, důvtipu, inteligenci a čiré fyzické kráse jsme my, členové Sborovny, neporazitelní. U sv. Barbarossy to bylo jiné. Nejenže byla většina Pánů tou nejhnusnější sbírkou znetvořených bestí jako vystřižených z nejhorsší noční mūry E. A. Poea, náš ředitel (PhDr. Frederick Debil, absolvent vojenské akademie a držitel Železného kříže) si je pečlivě vybíral pro jejich nevyčerpatelnou tvůrčí zvlí.

Možná víte, že Spojené státy po konci druhé světové války vřele přivítaly mnoho špičkových nacistických raketových odborníků, aby jim pomáhali vyvíjet jejich vesmírný program. Méně podnikavá Británie je umístila ve školství. Nemohlo to být nezvratně prokázáno, ale skoro všichni naši Páni fyziky, matematiky, přírodovědy, tělocviku a dějepisu byli nacistickými válečnými zločinci. Těžko říct kdo byl nejhorší, ale myslím, že by to byl malý pan Hilter.

Hilter, kterému pramen šedivých vlasů pořád padal do jeho šílené vytřeštěných očí, byl náš Pán matematiky. Vy-

ných rukavicích, zaklesnutými za zády, zatímco my jsme chvějíc se seděli nad nerozlučitelnými hádankami z algebry a trigonometrie. Jak někteří z vás vědí, má angličtina je docela dobrá, ale je ze mě úplný blbec, když přijde na matematiku. Hilteer to věděl a vždy mne vyvolával pro každodenní ponižení. Musel jsem stát na hlavě na lavici a recitovat Pythagorovy teoremy, zatímco Hilteer bil má holá chodidla svou hůlkou. Proto chodím trochu nejistě. Nemá to nic společného s mou oblibou dobře známého líkeru z Carlsbad.

Po Hilteerovi byl nejperversnější pan Ribbenpot nebo Praštiztop, jak jsme mu přezdívali. Praštiztop byl náš učitel tělocviku neboli Gymu; dvakrát týdně jsme byli po studené sprše v 6:30 ráno zamčeni v tělocvičně s mužem, který, jak zněla šeptanda, cvičil německé „Sturmtruppen“ (speciální diverzní a útočné oddíly Wehrmachtu – pozn. E. H.). Zatímco vystěkával své rozkazy, běhali jsme přes tělocvičnu, přeskakovali dřevěného koně, míhali se vzduchem na drsných provazech a dělali tisíce a tisíce kliků. „Jak by ste fy inglitšchky kriplíci chtěli spátky fýhrat swou Reiši pez trochsky tzwischeni, ha!“ A proto se dnes, ačkoliv miluji německou kulturu, nemám žádný zájem o sport a tělesná cvičení jakéhokoli druhu. Jsem tak slabý, že mě má okouzlující česká přítelkyně může uzemnit jediným úderem.

Samozřejmě, ačkoliv jsem načrtl temný obrázek svých školních dnů, nebyly všechny špatné. Byly i šťastné chvíle, zejména na školních výletech a prázdninách, kdy jsme byli vypuštěni v nějakém ospalém a překvapeném přímořském okrsku, aby chom pálili, rabovali, ničili, plundrovali, mučili a týrali místní obyvatele. A našel jsem si na škole pár dobrých přátel: byl tam Jack Rozparovač, Cliff Hrdlořez, Píďa Kapsář, Sid Terorista-sebevrah... kdepak je jim teď konec?

přeložil Eduard IV. Hulicius

ných rukavicích zaklesnutými za zády, zatímco my jsme se v sedě chvěli nad neřešitelnými hádankami z trigonometrie a algebry. Jak asi mnozí z vás vědí, anglicky umím docela dobře, ale na matematiku jsem úplný idiot. Hilteer to moc dobře věděl a každou hodinu mě vyvolal k pravidelnému ponižení. Musel jsem stát na hlavě na lavici a recitovat Pythagorovy teoremy, zatímco mě Hilteer bil svou holí přes nahá chodidla. Kvůli tomu chodím i dnes lehce nejistě – což ale nemá nic do činění s mou láskou k velmi známému karlovarskému líkeru.

Po Hilteerovi byl nejperversnější pan Ribbenpot, přezdívaný Zprsksvirch. Zprsksvirch byl náš učitel tělocviku neboli Gymu; dvakrát týdně jsme po studené sprše byli zamčeni v tělocvičně s člověkem, o kterém se suškalo, že kdysi cvičil německé prsjáky. Vystěkával příkazy a my jsme běhali okolo tělocvičny, skákali přes koně, létali vzduchem na hrubých provazech a dělali tisíce a tisíce kliků. „Jak by ste fy inglitšchky kriplíci chtěli spátky fýhrat swou Reiši pez trochsky tzwischeni, ha!“ A proto se dnes, ačkoliv německou kulturu upřímně miluji, absolutně nezajímám o žádný sport ani jiná tělesná cvičení. Dokonce jsem tak slabý, že mě i má okouzlující česká přítelkyně knockoutuje jedním úderem.

Ačkoliv jsem své školní dny nastíhl v nejtemnějších barvách, nebyly – samozřejmě – všechny tak ponuré. Prožili jsme i šťastné chvíle, především na letních školách v přírodě, když nám dali rozchod v nějakém ospalém a nic netušícím přímořském letovisku a my mohli drancovat, pálit, rabovat, plundrovat, masakrovat a prznit zdejší starousedlíky. A krom toho jsem si našel partu skvělých přátel: Jack Rozparovač, Hrdlořez Cilff, Peter Kapsář, Kamikaze Sid... Kdepak je jim asi konec?

přeložil Lukáš Honzák

kračoval si mezi lavicemi s rukama v černých rukavicích za zády, zatímco my jsme se klepali nad spleťtými hádankami z algebry a trigonometrie. Jak někteří z vás vědí, mluvím docela obtojně anglicky, ale když přijde na matematiku, je ze mě úplný blbec. Hilteer to věděl a každou hodinu si mne vyvolal na ponižování. Musel jsem stát na hlavě na lavici a recitovat Pythagorovy teoremy, zatímco Hilteer mi masíroval chodidla rákoskou. Ještě dnes chodím trochu nejistě – vůbec to nesouvisí s mou oblibou toho známého karlovarského líkeru.

Druhým nejperversnějším po Hilteerovi byl pan Ribbenpot, přezdívali jsme mu Kostišrot. Byl to náš učitel tělesné výchovy čili tělocvíkař, a tak nás dvakrát týdně po studené sprše v 6:30 ráno zamkli v tělocvičně s člověkem, o kterém se říkalo, že trénoval členy německých šturmabteilungů. Stěkal na nás rozkazy a my běhali po tělocvičně, skákali přes koně, létali vzduchem na drsných provazech a dělali tisíce a tisíce kliků. „Jak chtzete fy anglitžky kriplítzi fýhrat spátky swý Reich'bes trochsky tzwitscheni, ha!“ Proto mne dnes, ačkoliv miluji německou kulturu, nezajímá sport ani jakákoli tělesná cvičení. Jsem tak slabý, že mě moje okouzlující česká přítelkyně složí jednou ranou.

Ačkoliv jsem své školní dny popsal dost ponuře, nebylo to samozřejmě tak úplně špatné. Žážíli jsme i veselé chvíle, hlavně na školních výletech a o prázdninách, když nás vypustili v nějakém ospalém, nic netušícím přímořském letovisku a my mohli pálit, plenit, drancovat, pustošit, mrzačit a masakrovat místní obyvatelstvo. A taky jsem měl ve škole pár dobrých přátel; byl tam Honza Rozparovač, Cliff Hrdlořez, Pěta Kapsář, Sid Sebevražedný Bombardčák... kde je jim asi konec?

přeložil Tomáš Bíla

Letní potopa

Jak je již na naší škole tradicí, studenti tercie uspořádali celoškolské večírek, který – ač pořadatelé použili nový originální název „Letní potopa“ – byl všemi nazýván vžitým jménem „Vodní slavnost“. Kdysi populární večírky U Marčanů přesídlily na koupaliště u Stírky. Tuto změnu označuje většina účastníků za změnu k lepšímu. V neposlední řadě: na koupaliště se dá leckdy dostat zdarma.

Letní potopa začala něco po sedmé hodině. Na programu bylo mnoho akcí a jedna z prvních byla „žranice“, na kterou se většina účastníků těšila úplně nejvíce.

Pořadatelé si dali na přípravě akce bezesporu záležet. Vystoupilo několik skupin různého uměleckého zaměření. Proběhlo jedno taneční představení pracně připravované dvěma odhodlanými průkopnicemi moderního umění. Člověk si mohl vychutnat i slastné tóny linoucí se z hrdla nadějně zpěvačky a samozřejmě nemohlo chybět ani vystoupení již notoricky známé kapely Nuclear Cucumbers. Vystoupit se nakonec rozhodla i poměrně neznámá a nově se formující kapela Rabiš.

Další částí programu byla také tombola a dražba výkresů studentů z Švp v Chorvatsku. Hlavní cenou v tombole byly tzv. Sáňky samochodky.

V mezerách mezi jednotlivými vystoupeními nacházeli si účastníci Letní potopy zábavu podle vlastního gusta. Několik lidí se odhodlalo ponořit své prací a studiem zmáhané tělo do chladivých vod tamiho koupaliště, nepoměrně víc jich tam ale skončilo v satech a naprosto nedobrovolně. Leckteří z nich poté přespali u Fialů, za což této rodině dobrodinců děkujeme.

Celá akce se začala rozpouštět kolem půl jedenácté, přičemž se většina studentů jen přesunula jen přemístila.

Jaroslav Mojžíš, Petra Veselá

VÁCLAV KLAUS & PETR SUCHOMEL

ŘEDITELÉ

Na jaře proběhl na naší škole konkurz na ředitele. Dvěma nejzřetlivějšími kandidáty byli bezesporu současný ředitel Petr Suchomel a dosavadní zástupce ředitele Václav Klaus. Konkurzní komise doporučila na místo ředitele druhého z nich. Ten se svého nového úřadu ujímá 1. 7. Abychom zjistili, jak odstupující ředitel hodnotí uplynulé období z pohledu své funkce, co můžeme očekávat od ředitele budoucího a v čem se jejich názory liší, učinili jsme tři rozhovory. Nejprve jeden samostatně s každým z nich a pak další s oběma současně. V posledním jsme se úmyslně snažili pokládat takové otázky, u nichž jsme očekávali odlišné odpovědi. Naše snaha směřovala k tomu, abychom vyvolali alespoň nějaký náznak diskuse či výměny názorů.

Petr Suchomel: Zeptejte se ředitele...

Když jsme si pročetli rozhovor, který jste poskytl PORGazeenu pro sedmé číslo, zdálo se nám, že váš vztah k němu byl v té době poměrně kladný. Ochtotně jste odpovídal na všechny otázky a vaše odpovědi se nesnažily cokoli předstírat. Změnil se od té doby nějak váš vztah k PORGazeenu? Jak se na něj díváte teď?

Ten vztah se nijak nezměnil. Já PORGazeen pořád považuji za kvalitní časopis, který prošel trošku spletitým vývojem, při kterém ze začátku nebylo jasné, jestli je to oficiální časopis školy, nebo ne. Já jsem ho za oficiální časopis školy nikdy nepovažoval, považoval jsem ho za časopis studentů, do kterého učitelé prostě přispívají. Tenhle vztah mi vydržel a myslím si, že to tak má zůstat.

Co považujete za svůj největší přínos škole nebo za největší úspěch při jejím řízení?

To je složitá otázka, protože škála věcí, ze kterých by se dalo, mohlo nebo mělo vybírat, je široká a nesourodá. Trošku za svůj přínos považuji podzimní projektové školy v přírodě, které jsme vymysleli těsně před tím, než jsem se stal ředitelem. Myslím, že v řadě předmětů se podařilo docílit stavu, že jsou vyučovány podle jakýchsi koncepcí, byť stále ještě nejsou úplně dokončené a hotové. ... Hezký záchody po mně zbydou.

Došlo naopak během doby, kdy jste řídil školu, k nějakému zhoršení? Co považujete za svou největší chybu?

Vzpomínám si například na věci, které jsem chtěl udělat, ale nepovedly se mi. Nepovedla se mi jich celá řada – někdy mou vinou, někdy možná z objektivních příčin. Určitě se mi nepovedlo obnovit nějaký duch sounáležitosti studentů se školou – alespoň tak mně se to jeví –, který tady kdysi byl a teď, zdá se mi, pomalu skomírá a oslabuje se. Nepovedlo se mi úplně navrátit chuť učitelů do toho dělat některé věci navíc, což neznamená, že by spoustu věcí navíc nedělali, nicméně asi sami taky pozorujete, že ten přístup je přece jen trochu jiný.

Překvapilo vás, že jste nebyl konkurzní komisí znovu vybrán jako ředitel? Jaký z toho máte pocit?

Já jsem si už před tím konkurzem dokázal sám pro sebe zdůvodnit, proč by mě měli vybrat i proč by neměli. Rozdíl mezi oběma možnostmi nebyl velký. Myslím, že jedním z důležitých kritérií při rozhodování komise byl prostě určitý požadavek na změnu, který celkem logicky souvisel s tím, že změna se udála celá řada. Byly to jak zásadní změny týkající se statutárního zřízení školy, tak změny drobnější. Rodiče už dnes, zejména v nižších ročnících, očekávají trochu jinou školu, než

jakou ji očekávali rodiče v době, kdy jsem nastupoval. Tahle změna do toho širšího souboru, myslím si, zapadne. Jestli jste se ptali, jak to na mě působilo nebo co cítím, tak k tomu mám zcela indiferentní postoj.

Budete předávat svému nástupci nějaké rady, jak řídit školu, nebo si myslíte, že je zkušený dost?

Naše názory na mnoho věcí se poměrně různí. Myslím, že mu poradím se vším, na co se mě zeptá, na druhou stranu vím, že ve spoustě věcí by se můj názor na to, jak by se věci měly dělat, stejně nesetkal s příznivou odezvou.

Zůstanete ve škole?

Zůstanu ve škole pravděpodobně rok.

Zřejmě budete mít víc hodin než doposud. Kolik budete zhruba učit tříd?

Budu učit všechny chemie a podílet se na přírodovědě v primě a možná i v kvintě, což dohromady dává dvacet hodin.

Čemu se budete věnovat po odchodu ze školy?

(smích) To se mě ptáte na strašně vzdálenou budoucnost, to nevím. Asi bych chtěl zůstat spjat se školstvím. Nechtěl bych jít někde do komerční sféry nebo do bankovníctví... Chtěl bych zůstat u školství, není jasné, na které úrovni.

Na co se chcete jako profesor, nikoliv jako ředitel, nejvíce soustředit kromě chemie?

Kdybych měl odpovědět dvěma slovy, tak bych řekl „na nic“. Já jsem tady zůstal v podstatě ze dvou důvodů. Byla spousta důvodů proč tu nezůstat a dva proč tu zůstat. Jedním z nich bylo, že bych chtěl dodělat koncepci chemie do stavu, ve kterém bude jasné, že až odejdu, bude nadále vyučována podle nějakého řádu a nějakých rozumných a zdůvodněných zásad. Na tohle se budu soustředit hlavně. Na co se budu muset soustředit dál, to se zeptejte ředitele.

Mluvil jste o důvodech, které byly pro to, abyste na škole zůstal. Mohl byste uvést také nějaké, které byly proti tomu?

Mohl, ale nechci.

Získal jste během svého funkčního období nějaký zlovyk nebo návyk?

...ne. Možná malinko častěji jsem pil... (významná pauza) kafe, což souviselo s pracovním vyčerpáním, ale jinak si myslím, že jsem získal nebo si upevnil mnohem víc pozitivních vlastností.

Jako například?

Myslím, že jsem se stal klidnějším, vyrovnanějším, trpělivějším...

Vzal byste ředitelské místo před pár lety, kdybyste věděl, co všechno se stane?

Na to já vám neodpovím. Já jsem někdy před deseti lety učinil rozhodnutí, že nikdy nebudu spekulovat, co by bylo, kdyby...

Taková situace prostě nastat nemohla a nemá cenu spekulovat, co by kdo dělal.

Měl jste někdy chuť položit do základů školy acetylid stříbrný či azid olovnatý, o kterých víme, že jsou vašimi oblíbenými třaskavinami?

Já mám i oblíbenější a brilantnější, ale do základů školy ne, škola za nic nemůže. A stejně tak jsem nikdy neměl chuť zaškrtnit žádného studenta, protože studenti taky za nic nemůžou. Neznamená to ovšem, že jsem občas neměl myšlenky na to, spáchat nějaký malý atentátík, ale vždycky šlo o osoby mimo okruh studentů.

Jak byste celkově shrnul nebo zhodnotil uplynulé tři roky, kdy jste na PORGu působil jako ředitel?

Na těch třech letech jsem se spoustu věcí naučil, byť někdy možná metodou pokus – omyl. Sám za sebe mám pocit, že jsem nikomu neublížil a že jsem nikomu nebo ničemu nevratně neškodil. Myslím, že ve většině nebo ve všech krocích, které škola učinila pod mým vedením, bylo víc dobrého než zlého, i když někdy někteří lidé měli tendenci vidět to opačně. Já na ty tři roky nebudu vzpomínat ani se záští, ani s nenávistí, možná s nostalgií. Uvidíme, možná že za pět let budu mluvit jinak.

Děkujeme za rozhovor.

Václav Klaus: Píšu různé podružnosti

Jaký je váš vztah k PORGazeenu nebo jak se tento váš vztah vyvíjel během doby, kdy PORGazeen znáte?

Mým cílem je, aby škola co nejvíc žila jak uvnitř, tak navenek. PORGazeen určitě přispívá životu ve škole, což šé mi velice líbí, stejně jako všechny podobné aktivity, a proto mám radost, že existuje. Pokud jste se ptal na vývoj toho vztahu, musím říct, že před dvěma lety nebo před rokem se mi nelíbilo, že do PORGazeenu málo psali studenti a hodně rodiče, že mnohé články byly značně konfrontační a podobně. Dnes si myslím, že už konečně píše o věcech, o kterých asi školní časopis psát má, že to tedy není tribuna pro volnou výměnu názorů nějakých dvou skupin. Je to prostě časopis studentů o normálních věcech: hudbě, kultuře a také škole...

Proč jste se přihlásil do konkurzu na ředitele? Na veřejnosti jste vždy do značné míry podporoval koncepci pana ředitele Suchomela a najednou jste se rozhodl jít do konkurzu vlastně proti němu. Co vás k tomu vedlo?

Zprv bych řekl, že jsem nešel do konkurzu proti panu řediteli Suchomelovi, já jsem šel prostě do konkurzu. To je jedna věc. Druhá věc je podporování: já se vždycky snažím být loajální a mám rád jakýsi řád věcí, který je tu odpradávná. Proto jsem si nemyslel, že studenti nebo odbory mají řídit školu, myslím si, že jí má řídit ředitel, a v tomto smyslu jsem pana ředitele vždy podporoval poměrně silně. Proč jsem se rozhodl jít do konkurzu na ředitele, to má víc rovin. Některé jsou více osobní, některé méně. Nedá se na to lehce odpovědět. Skoro se bojím, že nevím, jestli chci tak úplně hovořit o všech motivech, které mě k účasti v konkurzu vedly.

A kdybyste je měl shrnout nějak obecně?

Jednou věcí, která padala na misku vah pro, byly výzvy některých rodičů a některých učitelů. Byla samozřejmě i spousta důvodů proti. Ty bych také rád vyjmenoval. Váhal jsem například z důvodů věkových, z důvodů zkušeností a kvůli loajalitě k současnému řediteli. Mám-li se vrátit k důvodům pro, dalším z nich bylo, že jsem si nebyl jist, zda se přihlásí dosavadní pan ředitel. No, a další důvod byl, že jsem se trochu neskromně domníval a ještě stále se domnívám, že některé věci bych řešil jinak (abych netvrdil, že lépe). Zdálo se mi, že jsou tu věci, které prostě v něčem chtějí změnu, a do konkurzu se, bohužel, nepřihlásila žádná osoba dostatečně zkušená a zralá, aby mi zaručovala, že některé tyto změny nastanou.

Jak hodnotíte předchozí roky ředitelování pana profesora Suchomela, pozitivně nebo negativně?

Pozitivně a negativně jsou strašně vyhraněné mantinely. Rozhodně v mnoha směrech převažuje kladné hodnocení zejména oproti ředitelování pana Koláře, které jsem taky zažil. Pan ředitel Suchomel všlkl mnoha věcem rád, který zde dříve nebyl. Velice dobře také vycházel s pedagogickým sborem. Navíc měl pro svou funkci často velice těžké podmínky.

Kdy vás poprvé napadlo, že byste chtěl být ředitelem?

To nevím, napadlo... Napadlo mě to možná poprvé už před pěti lety, když jsem šel na konkurz na učitele zeměpisu k panu řediteli Štefflovi, ale jiná věc je, kdy jsem se rozhodl, že podám přihlášku do konkurzu. To bylo velice těsně před uzavěrkou. Stále jsem váhal mezi již zmíněnými pro a proti podle toho, s kým jsem zrovna mluvil, a definitivní rozhodnutí jsem pojal až na poslední chvíli.

Jak dlouhé je vaše funkční období a jak dlouho byste sám chtěl být ředitelem?

Podle stanov Sdružení pro gymnázium je to období čtyřleté nebo pětileté, teď nevím. Co se mě týče, pokud se podaří školu pohnout tím směrem, kterým zamýšlím, zvýšit její prestiž a dostat ji na určitou úroveň, tak si dovedu představit, že tady vydržím do důchodu, protože mě učitelská práce těší a mám jistý vztah k této škole, k té budově a vůbec k celé instituci. Není to pro mě tedy nějaký odrazový můstek k další kariéře. Na druhou stranu, víme, jaká je doba, takže kdybych si měl vsadit do Fortuny, jestli tady vydržím do důchodu, tak bych si na to asi nevsadil...

Určitě plánujete udělat během svého působení ve funkci ředitele nějaké změny v chodu školy, sám jste se o tom před chvílí zmínil. Které z nich jsou podle vás nejzásadnější a nejdůležitější?

Nemohu vám říct žádné konkrétní změny, jako že například ve středu ve dvě hodiny něco bude, ale zhruba jsou to změny vedoucí k následujícímu: PORG se musí snažit, aby přežil v konkurenci. Musí neustále bojovat o kvalitu své výuky a proto, ačkoliv mě se spoustou pedagogů pojily přátelské vztahy, nesmí PORG ustrnout ani v personálním obsazení. Letos také neustrnul a neustrne asi ani v letech příštích. V tomto smyslu chci tedy být trochu náročnější, méně příjemný a patrně méně populární ve sboru než byl pan ředitel.

Měl-li byste to shrnout úplně jasně, budete chtít ředitelovat jako absolutistický panovník, nebo jako dobrotivý prezident?

Myslím, že úplně takhle ta otázka nestojí. Mám jistou zodpovědnost, kterou jsem vzal na svá bedra, a ta zodpovědnost je velká. Proto mám určitá práva či pravomoci, které z funkce ředitele plynou. Jedním z nich je třeba právo vybírat si své spolupracovníky. Samozřejmě si nemyslím, že jsem spolkl všechnu moudrost světa, takže se ve sboru radím s lidmi, kterých si vážím, ale konečné rozhodnutí je pochopitelně moje, protože má je i zodpovědnost. Tolik asi k vašemu absolutismu či dobrotivosti, nevím, k čemu to má blíže.

Vrátím se ještě na chvíli k plánovaným změnám. Mluvil jsem o vztahu k profesorům, totéž se samozřejmě týká žáků. Chtěl bych trochu zvýšit náročnost nebo koncepčnost některých předmětů. To znamená, že chci, aby nároky na studenty byly v jistém smyslu větší, ale zároveň chci, aby studenti věděli, jaké nároky to jsou a kam se výukou směřuje. Možná víte o plánovaném ukončení studia jazyků nějakými oficiálně

uznávanými zkouškami jako jsou Cambridge First Certificate nebo státnice. Podobná opatření chystám i v jiných předmětech třeba včetně tělocviku. Myslím si, že není možné, aby hodiny vedly odnikud nikam. Všechno musí mít nějakou svou větší koncepci. To jsou tedy asi hlavní změny. K nim bych přidal snahu o zmnožení již zmíněných „akcí navenek“. Chystám se podstatně zvýšit počet akcí, jako byl v poslední době Hlaváček. Škola, kromě toho, že je kvalitní, musí podnikat nějakou reklamu a musí neustále bojovat o své místo na špičce.

To znamená, že se budete hodně věnovat prezentaci PORGu na veřejnosti, budete psát novinové články a poskytovat rozhovory?

Jsem už domluvený v Lidových novinách, že do nich budu přispívat nějakými články, a samozřejmě se k tomu chystám, protože prezentace školy na veřejnosti je jedna z oblastí, kde je úloha ředitele velice důležitá. V prezentaci školy byl nedostizný pan Štefl. Jeho kvality jistě nedosáhnou, ale na druhou stranu si myslím, že se dá něco zlepšit oproti současnému stavu.

Ještě jednou změnou, o kterou se chci pokusit, nebo myšlenkou, která mě napadla, je, že by bylo dobré, kdyby se PORGu podařilo navázat spolupráci s nějakou cizí univerzitou nebo fondem. Mohlo by se třeba podařit – rozhodně to ovšem nebude příští rok, spíš někdy do budoucna –, že by měl premiant třídy po maturitě možnost na té univerzitě rok nebo i více let studovat. Je to samozřejmě další věc, která by pověstí školy velice prospěla. Takových nápadů je řada a mluvit o nich je jedna věc, druhá věc je pak jejich realizace. Samozřejmě je spíš lepší počkat.

V rozhovoru v PORGazeenu 15 jste mluvil o tom, že byste chtěl zlepšit organizaci práce profesorů, zejména v oblasti mimo vyučování. Plánujete to i nadále? Jak to chcete udělat?

To je jedna věc, se kterou nejsem v letošním roce příliš spokojen, a je to možná také jedna z oblastí, ve kterých se nám s panem ředitelem nespolečně pracovalo optimálně. Jak bych to chtěl udělat? Je prostě potřeba včas vymezovat úkoly a jasně je definovat, což byla na PORGu vždycky obrovská slabina. Za Štefla to bylo legendární, za pana ředitele Koláře také a v posledních letech se to sice výrazně zlepšilo, ale stále je co vylepšovat. Zase je ovšem jednoduché to říct a těžší to pak v tom tisíci a jedné věci včas udělat – profesorů je dvacet a ještě externisté, takže to není vždycky tak jednoduché. Profesorů podle mne často pocítují, že nevědí dostatečně dopředu, co mají udělat. Pak je to na poslední chvíli... Snad se mi podaří, aby tato věc fungovala trochu lépe.

Kolik si chcete ponechat vyučovacích hodin?

Myslím si, že ředitel by moc učit neměl, aby stihl dělat všechny věci, které na jeho bedrech leží. Na druhou stranu, situace s úvazky a s hledáním kvalitních učitelů je taková, že asi budu muset mít přibližně stejný počet hodin jako pan ředitel v minulém roce. Budu tedy učit zeměpis ve dvou třídách a kurz ekonomie.

Jedna trochu ekonomická otázka: jakou výši školného předpokládáte na konci svého funkčního období?

Nevím, jak dopadnou za tři dny volby a jestli za pět let v téhle zemi vůbec bude něco soukromého. Nevím také, jaká bude inflace, která má na výši školného značný vliv. Co vím je, že chci dělat školu zhruba pro tutéž sociální skupinu jako dneska, to znamená střední třídu. Naše škola není, ani v minulosti nebyla, pro lidi s nízkými příjmy, na druhou stranu nechci dělat školu jenom pro lidi s příjmy vysokými. Souvisí to samozřejmě s pozicí školy na trhu, ale možná sami pozorujete, že státní dotace soukromým školám klesají. Mým cílem je tedy omezit podíl státních dotací v rozpočtu na minimum, aby za ty čtyři roky byla škola schopná přežít situaci, kdy by dotace byly nulové. To ale neznamená, že školné bude dvojnásobné, to rozhodně nechci. Ten trend tu byl již v minulých letech, ačkoliv o to nikdo cíleně neusiloval. Za pana Štefla byl poměr dotace a školného dejme tomu 7 : 3 a teď je to 3 : 7 nebo 4 : 6, čili tento stav pomalu nastává a je samozřejmě otázka, jak zajistit, aby se to nedotklo současných rodičů, protože výše školného je už teď dost našponovaná. Jeden z pokusů je doplnit počet studentů opět na 176. Teď jich chybí dvacet a to je hned 700 000 Kč. Rodiče bych tedy chtěl ubezpečit, že zhruba s rozpočtem, který předpokládali, jejich děti odmaturojí.

Na závěr jedna otázka spíše na vás než na školu: máte kromě pohazování tužkou při hodině nějaké zlozvyky, o kterých víte?

Pohazování tužkou? To ani nevím. To se vždycky člověk dozví akorát zpětně... No, oktávání mi na maturitním večírku říkali, že můj styl psaní na tabuli při hodině je často lehce komický. Když při tom zároveň vykládám, píšu pry různé podružnosti a ne třeba to důležité. Také čím dál tím méně sportuji. To je určitě zlozvyk... Zlozvyky... Co bych tak dělal strašného...? Určitě mám zlozvyk, abych řekl pravdu, a sice ten, že své názory (často velmi vyhraněné) dávám okolí najevo, aniž je to nezbytné. Některým lidem to v jednání se mnou vadí. Navíc se v mnoha otázkách nenechám příliš ovlivnit

Děkujeme za rozhovor.

...a v čem se názory liší

Jak byste v současné době popsali PORG, kdybyste se měli zaměřit zejména na jeho odlišnosti od ostatních škol?

Suchomel: Nevím, jestli je úplně šťastné stavět stále na odlišnosti od ostatních škol. Myslím si, že ten popis by měl být založený na tom, v čem je tahle škola dobrá. PORGu bezesporu patří místo mezi nejlepšími díky kvalitě výuky, která je, možná až na diskutabilní výjimky, určitě vysoká. Myslím, že je to rozhodně škola otevřená, ať už se na tu otevřenost člověk dívá z kteréhokoliv pohledu. Paleta různých mimoškolních akcí, které doplňují výuku, je rozhodně kvalitní a široká. Studenti jako celek jsou podle mého názoru kvalitní, i když je samozřejmě otázka, jak se to dá měřit.

Klaus: Já víceméně souhlasím s tím, co bylo řečeno, a kdybych z toho měl něco vyzdvihnout, tak skutečně to, že tu otázku nevidím za každou cenu v odlišnosti. Ekonomicky řečeno: PORG určitě nemá svou komparativní výhodu v odlišnosti oproti

ostatním školám. Je řada škol, které nás v odlišnosti od nějakého hlavního trendu mnohonásobně překračují, ať už se jedná o různé školy ekologické, valdorské či další. Naše výhoda je spíš v akademické kvalitě.

Jakým směrem by se měl podle vás PORG nadále ubírat? Co je třeba zachovat ze současného stavu a co je třeba změnit?

Klaus: Škola je organizace jako každá jiná, a proto je hlavní, aby přežila. Musí se udržet v konkurenci a to znamená, že se musí měnit v souvislosti s tím, jak se budou měnit požadavky rodičů ochotných platit školné. Pokud mám říct hlavní směr, škola musí neustále pracovat na tom, aby její výuka byla kvalitní, protože to je hlavní požadavek rodičů, a musí se také snažit, aby se o té kvalitě vědělo. Musí nabízet věci, které budou rodičům připadat jako nadstandardní a budou ochotni za ně platit. V současnosti to jsou možná dobré výsledky školy v různých srovnáních (hlavně znalostí studentů), nadstandardní kvalita

vztahů učitelů a žáků, žáků navzájem nebo rodinná velikost a atmosféra školy.

Suchomel: Kdybych měl odpovědět, kterým směrem se má nadále ubírat tato škola, musel bych říct, že v tuto chvíli není jednoduchý úkol ho vytyčít. Nebyl to jednoduchý úkol ani v roce devadesát. Hlavní problém vidím v tom, že škola připravuje studenty na něco, o čem sama neví, jaké to vlastně bude. Říct, jakým směrem se má ubírat škola, aby její absolventi byli za osm a více let kvalitně připraveni na život, je vždycky trochu sázkou do loterie, protože nikdo neví, co za těch osm let bude život od našich absolventů vyžadovat. Je to vždycky jakýsi průmět toho, co je důležité teď a co učitelé považují za důležité pro budoucnost. Nepřípadně mi úplně šťastné vymezovat směr školy podle požadavků zákazníků, protože názor zákazníků, tedy rodičů a studentů, se neustále obměňuje a znamená to, že škola by podle mě příliš často musela měnit svoje cíle. Kolega Klaus má bezesporu pravdu v tom, že je potřeba hledat nějaký střed a vycházet vstříc požadavkům na školu, na druhou stranu pod pojmem směr si představuji něco, co si škola vytyčí v obecné rovině, protože konkrétní požadavky, jak jsem řekl, nikdo znát nemůže. Tento směr má škola naplňovat a má se snažit přilákat na něj zákazníky, nikoliv ho upravovat podle toho, jací zákazníci o ni zrovna projeví zájem. Necítím to jako protiklad tomu, co řekl Václav, nicméně je v tom asi určitá drobná odlišnost. Myslím si, že ten směr má být veden k obecným vědomostem spíše než ke konkrétním znalostem, které se jeví být důležité teď, ke komunikačním dovednostem, které povedou k dobré orientaci studentů ve světě informační společnosti, protože podle všeho se náš svět řítí do období, kdy tím nejdůležitějším možná nebude to, jak člověk umí vyřešit rovnice o několika neznámých, ale to, jak rychle a efektivně si bude schopen najít informace o problémech, do kterých se dostane.

Klaus: V tom je skutečně jistá názorová odlišnost. Nedomnívám se, že vím, co bude přesně vyžadovat za osm let život po našich studentech, ale já nemám takový silný pocit nějakého obrovského vývoje světa za posledních dvacet, třicet, padesát let. Kdybychom srovnali kvalitně vzdělaného absolventa střední školy před druhou světovou válkou s člověkem na téže úrovni v roce padesát, sedmdesát nebo devadesát, zjistili bychom podle mě, že se příliš neliší. V tomto smyslu si také nemyslím, že za osm let bude situace příliš jiná než dnes. Proto mi formulace jako „informační svět“ připadají příliš schematické a nedokážu se pro ně tak zanímat. V tom je možná ten rozpor. Pod pojmem kvalita vzdělání, ačkoliv je to pojem velmi široký, chápu něco stejného, jako to bylo za první republiky a v jisté kvalitě potom v poslední době.

Suchomel: Já můžu uvést jeden konkrétní příklad: jedna z věcí, ve kterých, myslím si, naše škola prostě zaspala vývoj (a těší mě, že stejně tak v téhle věci zaspala vývoj firmě Microsoft před pěti lety), je Internet. Já soudím, že kdo za deset let nebude umět pracovat s Internetem, bude nevzdělaný, ať pod pojmem vzdělání chápe kdo chce, co chce. Možná že už dnes je trochu pozdě, možná že už dnes měli všichni studenti projít kurzem práce s Internetem a možná už dnes měla být výuka mnohem víc založená na těchto informačních zdrojích. Považuji to trošku za svůj dluh a trošku za svoje selhání, že to tak ještě není, protože jsem to byl já, kdo to mohl ovlivnit.

Jak byste popsali průměrného absolventa PORGu, který odešel z naší školy před pěti lety, který odchází dnes a který by měl odcházet příště? Jaké lidi PORG produkuje?

Klaus: Na tu otázku nemohu příliš odpovědět, protože s těmi prvními maturanty jsem prakticky nepřišel do styku. Znáám druhé, třetí, čtvrté a páté, jestli to dobře počítám. V tomto ohledu musím říct, že letošní maturanti byli možná pro život nejpřípravenější a nejdospělejší. Byli to první maturanti, které měla škola celých osm let a měl jsem pocit, že kdyby každá

maturitní třída byla taková jako tato, tak bychom si mohli gratulovat.

Suchomel: Já v tuhle chvíli nechci odpovídat na otázku, jestli absolventi byli kvalitnější letos nebo před pěti lety, protože není úplně jasné, co znamená kvalitnější absolvent. Podle mě prvním významným signálem o tom, jestli tahle škola studentům něco dávala, dává a bude dávat, budou až informace o tom, kolik našich absolventů se stane ministry budoucích vlád, kolik z nich bude šéfovat významným podnikům a podobně. Na rozdíl od toho, co bylo řečeno, mně byli jistým způsobem bližší maturanti, kteří maturovali v prvních dvou letech. Od té doby pozoruji jistý nárůst „nespokojenosti“. To, čeho jsem si nejvíc vážil na tehdejších absolventech bylo, že měli jasnější představu o tom, co chtějí v životě dělat. Ta jasnost představy se projevuje v pro někoho možná banální věci: když si první maturanti přicházeli nechat podepsat přihlášky na vysoké školy, chodili se jednou, maximálně se dvěma, protože přesně věděli, kam chtějí jít. Dnes maturanti přinesou osm přihlášek na vysokou školu a pokryjí téměř celou škálu fakult. Někdo to může interpretovat jako pozitivum, že jsou připraveni dostat se kamkoliv, já to považuji trochu za negativum – jakousi nevyhraněnost. Souvisí s tím odpověď na tu druhou otázku, jaké absolventy by měla škola vlastně produkovat. Největší rezervu v této oblasti vidím v tom, že je třeba docílit stavu, aby se studenti třeba už od sexty, nikoliv až od pololetí oktávy, jasně zaměřovali na to, co chtějí studovat, a v tom pak dosáhli špičkové úrovně. Nemusí to být jedna škola ani jeden obor, ale rozhodně by to měly být obory příbuzné. Moje představa, jak jsem ji popisoval konkurzní komisi, vypadala tak, že by si každý student na konci kvinty vybíral nejenom volitelné předměty, ale i nějaké konkrétní zaměření. Nechci tím říkat, že letošní maturanti byli nějaká beztvářá šed', která by neměla jasné představy. Pokud by kvalita byla poměřována množstvím znalostí, které prokázali u maturity, řekl bych, že byli stejně dobří jako dřívější, ale najít mezi nimi někoho, kdo by byl v něčem skutečně špičkový... to se mi v tuhle chvíli nikdo nevybavuje, zatímco z těch prvních oktáv bych asi vyjmenovat dovedl.

Klaus: Já nemám tak silnou touhu potlačovat středoškolské vzdělání v jeho šíři. Samozřejmě se mi také nelíbí taková nejjasnost mladých lidí v tom, co vlastně chtějí studovat, na druhou stranu si myslím, že gymnázium by nemělo rezignovat na svou funkci všeobecného vzdělávání. Když se člověk orientuje humanitně, nikdy se už nic nedozví o genetice nebo chemii a naopak.

Myslíte si, že publicita, které se PORGu dostalo v souvislosti s boji ve SPORGu, mu pomohla, nebo spíše uškodila?

Suchomel: Z mého pohledu jednoznačně uškodila. Není třeba snažit se to vysvětlit nějak obecně, konkrétně několik rodičů, kteří uvažovali o tom dát sem své děti, je sem nedalo, protože zrovna v době, kdy ty boje vrcholily, se jim tahle škola prostě zdála podezřelá. Několik sponzorů, se kterými už byly dojednány dary, od nich upustilo ve chvíli, kdy dostali zprávy (aniž by se bojů účastnili), že se ve škole děje něco zvláštního. Je samozřejmě otázka, jak dlouho tohle povědomí o něčem divném, o něčem shnilém v království dánském, vydrží. Faktem je, že někteří z těch rodičů si nechali vysvětlit, že se situace nejen zklidnila, ale že východiska z ní jsou dokonce pro školu pozitivní. Bohužel, u sponzorů se to podobným způsobem zpět už ovlivnit nepodařilo. Takže už jen na těchto dvou věcech by se dala vyčíslit ztráta, kterou škola utrpěla, a nezbyvá než doufat, že to období bude co nejrychleji svým způsobem zapomenuto a všechno se vrátí do dobrých kolejí.

Klaus: Určitě je to pravda, na druhou stranu říká se „špatná reklama, taky reklama.“ Možná že to nemělo na školu jen stoprocentně negativní dopad. Řekněme, že na té škále byl někde

mezi nulou a záporným pólem, ale alespoň se další lidé dozvěděli, že nějaký PORG vůbec existuje. Hlavně bych řekl, že ve škole je to myslím už zapomenuto nebo že dnes si už pomalu nikdo nevzpomene na nějaké problémy se zřizovatelem, které škola měla. V povědomí potenciálních klientů je to zapomenuto také. Ti, kteří sem chtěli dát své děti, o tom možná uvažují dál, ti, kteří se odradili, jsou odrazeni, ale nemyslím si, že to způsobuje nějaké další problémy. Situace se vyjasnila a stabilizovala. Je to dobré východisko pro to, aby škola mohla někam dál.

Jedna konkrétnější otázka: na co se zaměřoval nebo v čem spočíval konkurz na ředitele?

Klaus: Součástí transformačního návrhu Sdružení pro gymnázium bylo, že se vypíše konkurz na ředitele, což byl také častý požadavek během zmiňovaných bojů ve SPORGu. Když se situace z hlediska zřizování školy vyjasnila, tak se konkurz provedl. Měl dvě části, písemnou a ústní, jak konkurzy tradičně mívají. Mohu říct, co tam bylo: byl tam životopis, návrh rozpočtu a odpověď na otázku, jak zvýšit prestiž školy, jak zajistit dostatek budoucích studentů a podobné otázky zhruba v tomto duchu.

Suchomel: Souhrnně vzato, šlo o koncepční představy a projevení schopnosti je realizovat.

Když tady máme dalšího Suchomela (části rozhovoru byl přítomen malý Honzík, panem ředitelem důvěrně nazývaný Mišulák – pozn. red.), nemůžeme se nezeptat: kamarádí se vaše ratolesti?

Klaus: Z čistě pediatrických důvodů se děti okolo toho roku ještě nedokáží kamarádit nebo si hrát spolu, takže... Taký se myslím v životě viděli asi dvakrát. Nebouchali se a smáli se na sebe, ale kamarádstvím se to nazvat nedá.

A co vy? Nevznikla mezi vámi během konkurzu nebo po něm nějaká rivalita?

Suchomel: Z mého pohledu žádná.

Klaus: Oba jsme byli přihlášení do konkurzu, takže v tu chvíli mezi námi nějaká rivalita určitě byla, ale myslím, že naše vztahy byly vždy slušné a korektní, a že jsme každý z trochu jiného těsta, tomu nijak nebrání.

Děkujeme za rozhovor.

Žert

Štěpán Růckl

16. května

Vychutnávám si pohodu svátečního odpoledne a beru do ruky noviny. Na titulní straně je moje fotografie, snad deset centimetrů vysoká, s ostrými rysy, pořízená zřejmě docela nedávno. Pod ní je tučným písmem vysázené oznámení, že za sedm dní umřu. „Muž na fotografii vyskočí za týden, v sobotu 23. 5. tohoto roku, přesně v poledne, z okna svého bytu v pátém patře na Vinohradské třídě. O dalších podrobnostech vás budeme informovat.“

V první chvíli jsem znejistěl a noviny odložil. Zapálil jsem si cigaretu a snažil se nemyslet. Ty noviny tam ale ležely stále a do očí se mi vysmíval strašný titulček s mou vlastní fotografií. Že by žert? Ano, ano, jistě to byl žert. Nejspíš nějaký kolega z práce nemám chtěl poškádlit. Jenže pak jsem si uvědomil, že v práci nemám žádné přátele a s nikým se nestykám. Že by zlomyslnost? No jistě, řekli si: „Pozlobíme bručouna!“ Ale proč? Řekl jsem si, že nejlepší bude, když se půjdu projít, na všechno zapomenou a zítra v úřadě budu dělat, jako by se nic nestalo. Tím je nejvíce dopálím. Vzal jsem si tedy vycházkovou hůl a šel Vinohradskou směrem k centru.

Bylo jaro a bylo krásně. Z jarní pohody mne vyrušila bílá skvrna na chodníku. Když jsem přišel až k místu, kde ležela, zjistil jsem, že to jsou noviny. Á, reklama na mou smrt se tu válí na ulici. Vzal jsem noviny, podíval se na titulní stránku a zůstal přimrazen stát. Na titulní stránce byl obrázek nějakého továrníka a pod ním stálo cosi o úspěších jeho firmy. O mně ani zmínka! Bude to zřejmě nejapnější žert, než jsme si myslel (tisk mám předplacený a je tedy lehké podstrčit mi falešný). Noviny jsem složil a spěchal domů. Doma ležely tytéž noviny. Byly docela shodné – až na tu přední stranu. Tu stále okupovala zpráva o mé smrti.

Zítra ráno si musím přivstat a chytit toho roznašeče při činu.

17. května

Zaspal jsem. Asi v 10 h jsem se rozběhl dolů ke schránce na dopisy. Noviny už tam byly. Rychle jsem je vytáhl a podíval se na přední stranu. Má fotografie se zde sice neobjevila, ale jeden titulček se nedal přehlédnout: „ŠEST DNÍ DO SKOKU!“ Vytáhl

jsem i další noviny ze schránek sousedů a mé zjištění bylo překvapující. Na ostatních předních stranách o mně nebyla ani zmínka. Šel jsem nahoru a vzal si prášek na uklidnění. Nesmím se tolik rozčilovat.

Zůstal jsem radši doma a snažil se nějak odreagovat. Chtěl jsem si číst, ale nic zábavného doma nemám. Vlastně ani nevím, co mám za knížky.

18. 5.

Skočil jsem pro noviny. Pět dní do seskoku. To jsem čekal. Musím hodně číst, ale já mám doma opravdu špatné a nezábavné knihy. Je tu nějaký Faust, ale ten je moc tlustý. Čtu román od nějakého Bulgakova, ale to není dobrá knížka. Brzy mě přestala bavit. Vůbec nechápu, proč už Aňuška rozlila olej. Myslím, že ten Bugalkov byl blázen.

Odpoledne jsem si pustil rádio. Dávali pořad s vážnou hudbou. Já mám klasiku rád. Jenže na programu byl Bach a ten mi neseď. Večer jsem přišel na to, že jsem asi hrdina. Jinak by přece o mně nepsali v novinách.

úterý

V novinách stojí: „4 dny do skoku z pátého patra!“ Začínám mít třemu.

Dnes jsem konečně našel zábavnou knihu. Napsal ji Loggo nebo Golog z Ruska. Je fantastická. Pojednává o zeměpisných problémech. Loggo objevil, že když se napíše Španělsko, vyjde Čína. To je ohromné. Začal jsem taky přemýšlet a jde mi to skvěle! Kniha se dá například použít jako ubrousek nebo sedátko.

23³⁰ – i jako domeček!

po úterý

Mám tři dny do seskoku. Jsem nervózní a koušu si nehty. Co když se ztrapním? Kdesi sem četl: „Těžce na cvičišti, lehce na bojišti.“ Musím trénovat. Zatím jsem si vyholil hlavu, aby mi vlasy při letu trapně nestály. To by nebylo hezké a zhatilo by to celkový dojem. Otevřel jsem okno, aby mne v sobotu nezaskočil čerstvý vzduch.

21.

Vypočítal jsem si podle Pythagorovy věty, že skáču již za 2 dny! Hned jsem začal s tréninkem. Prozatím skáču na místě, protože nic se nemá přehánět. Čeho je moc, toho je příliš, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá, jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá a kdo se bojí, nesmí do lesa!

zítra

Podíval jsem se na hodinky. Zítra je můj velký den. Hodiny na stěně jsem přeřídil o 30 minut zpátky, abych získal nějaký čas. Víím, že je to nesportovní, ale je to přece můj den, ne? Večer jsem si ještě tak trochu zatrénoval a šel jsem spát. Zítra musím být svěží.

Můj den

Tak dnes je můj velký den. Abych se ujistil, je-li to pravda, podíval jsem se na mapu Středozevního moře. A opravdu, je to tak!

Po mém skoku se jistě stanu slavným, ale jsem si též vědom, že mi sláva může vlézt na mozek. Proto bych teď, při zdravém rozumu, chtěl poděkovat roznašeči novin, mé matce, pejskovi, kterého jsem jednou viděl ve Vysočanech, Vysočanům a hlavně mému nosu. Všem děkuji.

Myslím, že jsem již očekáván. Držím si palce (i na nohou, což je dosti obtížné) a doufám, že se budu líbit.

ANEB

MALÝ PRŮVODCE ESTETIKOU DRUHÉ GRAMOTNOSTI

II. LKCE

Připomínám, že čtete pár rad, jak nepodlehnout zjednodušujícím svodům moderních textových editorů a jak si zachovat lidskou důstojnost a vědomí tradice. Krása prověřená staletími je spolehlivější než krása pánů od Microsoftu či Corelu. Nuže, do toho.

Fonty (písma)

„Na počátku bylo Slovo...“ Ne, vlastně: na počátku byly **fonty**, a ty fonty byly... To je jedno od koho, nejspíš však od **Satanáše**. Fonty totiž začíná mnohá **lidská tragédie**. Tenhle odstavec se vám určitě čte pěkně **ztulka**; víím, trochu jsem to přehnal, ale leckterá písemná práce našich studentů **vypadá skoro stejně**.

Vaše psaní by nemělo být samochlubným výkřikem světa „Hle, kolik fontů jsem si sehnal!“. Šetřete s nimi. Pište, netvořte koláže a mozaiky! Navíc mnoho počeštěných fontů vzniklo počátkem devadesátých let a podepsala se na nich hektičnost celého nástupu počítačů u nás. Slušných a typograficky dokonalých fontů pro běžné textové editory je stále jako šafránu!

V zásadě byste měli použít na jeden text fonty pouze dva – jedním napíšete titulky a mezititulky (hodí se dobrý bezpatkový font, např. Arial, Tahoma nebo Century Gothic: lépe se čte a je výraznější), druhým vlastní text. Notoricky užívaný Times New Roman (resp. Times) je typickým novinovým písmem, hodí se i na odborné texty (třebas na vaše báječné seminární práce); osobní dopis nebo beletrii byste však měli psát písmem „knížnějším“ – nabízí se např. Baskervil, Garamond, Bookman, Book Antiqua či Goudy.

Psát dlouhý text fontem, který připomíná rukopisné písmo, hublí trus nebo jinak experimentuje s čtenářovými očima,

může jen naprostý blázen. Taková písma se hodí jen do reklamy a na letáky.

Velikost

Milujte bližního svého, myslete na své čtenáře a používejte písma o velikosti 9 až 11 bodů. Větší písmo užíte jedině v případě, že tisknete slabikář nebo dětskou knížku, menší jedině v případě, že vyrábíte ilegální noviny.

Titulky musí být pochopitelně větším písmem než vlastní text, nicméně s výjimkou bulváru by neměly být přes polovinu stránky!

Kdo používá řádkování tři a víc, možná svoji seminárku či slohovku natáhne na požadovanou délku, čtenáři však přidá dvě tři dioptrie. Nejste-li sadisti, nechte si na zbytečně velké mezery mezi řádky zajít chuť.

Zvýrazňování

Na psacím stroji jsme neměli jinou možnost důležité slovo muselo být podtrženo. Na to však v počítačové typografii zapomeňte: podtrhávání je zcela nevhodné – přeškrťává spodní dotahy (tj. „nožičky“) písmen a ničí krásu písma i řádky. Používejte **kurzívu**, **tučné** (ve skutečnosti polotučné) písmo nebo písmo **p r o s t r k a n é** (tj. písmo se zvětšenými mezerami mezi jednotlivými písmeny). Ani titulky nepodtrhávejte (viz první odstavec). Názvy knih, filmů atp. pište buď bez zvýraznění (vždyť už je zvýrazňuje velké počáteční písmeno), nebo tučně, kurzívou, příp. **KAPITÁLKAMI**. Vždy však v celém textu jednotně! Rozhodně je nedávejte do uvozovek – je to rusismus a v češtině nemá místo.

*Tak, to je pro tentokrát vše. Kdosi se ptal, jestli je o estetickém psaní na počítači nějaká literatura. Je. Zkuste knížku Jana Havelky **POČÍTAČOVÁ TYPOGRAFIE PRO KAŽDÉHO** nebo Stanislava Homého **POČÍTAČOVÁ TYPOGRAFIE A DESIGN DOKUMENTŮ. O dalších si povíme příště.***

STUDENTSKÝ ČTENÁŘSKÝ KLUB

Trochu z rubriky vybočím, nicméně v knihovních zdech zůstanu. Nevím, jestli jste ve shonu končícího školního roku zaregistrovali hromádku knih a brožur, která Knihovníkovi vyrostla po levici. Pokud ne, tak ji vaší pozornosti doporučuju. **Nakladatelství Libri** nabídlo totiž naší škole členství v Studentském čtenářském klubu. O co jde? Každý student má možnost vybrat si z katalogu několika desítek knih (a CD-ROMů) převážně z oblasti historie, politiky a literární vědy a objednat si je poštou. Výhody? Knihy dostanete až do ruky (na stůl, do postele...; zkrátka kam vám obvykle pošta chodí), poštovné i balné platí nakladatelství a ještě vám dají na knihy 10% (a na některé dokonce 20%) slevu. Zajděte si do knihovny, vemte si barevný katalog a přemýšlejte o prázdninách, jakými svazky obohatíte svoji příruční studijní knihovnu (neříkejte, že žádnou nemáte – to snad ani nejste gymnazisti!). Až si vyberete, s důvěrou se obraťte na mě (Kuba Krč, sborovna) a já vám řeknu, co a jak.

A jaké knihy se vám nabízejí se svůdnou 20% slevou? Je to především řada biografických encyklopedií *Kdo byl kdo* (do r. 1918, ve 20. století, slavní vojevůdci, naši cestovatelé) a řada

slovníků světové literatury: *Slovník anglicky píšících spisovatelů*, *Slovník spisovatelů Latinské Ameriky*, *Slovník severovýchodních spisovatelů*, *Slovník spisovatelů Španělska a Portugalska* aj. Zajímavou příručkou zejména pro rozličné příjimačky a zkoušky se stanou *Dějiny země koruny české v datech*. (U ní si neodpustím kousavou poznámku: název až nebezpečně těsně těží z populárních *Dějiny země koruny české* od nakladatelství Paseka – inu, byznys je byznys.) Z dalších svazků: *Evropa v proměnách staletí* (přepřacovaná verze základní příručky každého intelektuála-Evropana nebo maturanta toužícího po rychlých informacích; kniha má svůj pandán v *Americe v proměnách staletí*), *Státy a území světa* (pro všechny, které čeká diplomatická kariéra nebo maturita ze zeměpisu) a hlavně *Malá encyklopedie moderní ekonomie* – nutné čtení pro každého, kdo chce pochopit našeho nového pana ředitele a udržet s ním krok!

Všechny knížky si můžete prohlédnout a osahat ve školní knihovně, milovníci Tomáše Bílý a jeho seriálu pak můžou navštívit adresu www.libri.cz...

ČESKÁ KNIZNICE

Vedle své odborné příruční knihovničky si začnete budovat i knihovnu beletristickou, máte k tomu jedinečnou příležitost. Nakladatelství Lidové noviny začalo s projektem Česká knižnice: přinese několik desítek základních děl českého pí-

semnictví. „Šest každoročních svazků v jednotné grafické úpravě bude zvoleno vždy z různých dob, literárních druhů a názorových světů, ale tím vzrušenější, doufáme, bude dialog, který spolu povedou ve vzájemném odpovídání, sporu a překvapivé shodě přes předěly věků. (...) Velkou pozornost věnujeme komentářům, které nemají být autoritativními výklady toho, co chtěl básník říci, ale budou počítat s přemýšlivým, umělecky citlivým publikem a s jeho iniciativou. Nabídnou proto čtenáři především informace o okolnostech vzniku textů, významných symbolů a dobových odkazů, o kulturně historických souvislostech podstatných pro rozvinutí významového potenciálu díla.“ Říkají to, vědci, trochu frázovitou hatmatilkou, ale tím se nedejte odradit. Knížky jsou především typograficky krásné a jednou v knihovně vytvoří úctyhodnou a pohlednou řadu, kterou budete moci zapsat do své závěti jako dědictví potomkům. A co už vyšlo? *Jan Amos Komenský – Truchlivý & Labyrint světa a ráj srdce*, *Josef Václav Sládek – Má Amerika*, *Středověké legendy o českých světcích*. Letos pak ještě vyjdou Škvoreckého *Zbabeleci*, Nerudovy básně a Čapkova „noetická trilogie“.

Půjčte si, přečtěte a případně začněte kupovat. Malý tip: koupíte-li přímo v knihkupectví Lidové noviny (Jana Masaryka 58, Praha 2), zaplatíte o 20 % méně.

KUBA KRČ

SURFAŘŮV PRŮVODCE MEZISÍTÍ II.

ANEŽ TIPY PROTI BEZCÍLNÉMU BLOUDĚNÍ PO INTERNETU

V minulém čísle našeho všemi oblíbeného školního časopisu jsme se zabývali výhradně způsobem získávání informací z Internetu. Tentokrát se podívejme na trochu jiný kousek sítě – na využívání četných bezplatných služeb. Většina z nich má charakter informativní, nabízí pravidelné informace o kulturních událostech a přístup k některým periodikům a užitečným informacím. Za zkoušku stojí i poštovní servery – jednoduchý způsob korespondence po síti pro začátečníky. Protože je tahle kapitola mnohem obsáhlejší než předchozí, rozdělím ji na dvě části. Teď se omezím na služby životně důležité, příští pokračování bude o novinách a časopisech zdarma dostupných prostřednictvím Internetu.

Elektronickou podobu telefonního seznamu najdeme na adrese iol.telecom.cz / TLF/tlf.htm, Zlaté stránky na adrese www.zlatestranky.cz. Konečně mají i ti z nás, kteří neovládají abecedu, šanci zkusit si telefonování...

Jízdní řády jsou další nezbytností, se kterou vám síť pomůže. Jízdní řád vlaků pro celou ČR najdete na adrese idos.datis.cd rail.cz, jízdní řád autobusů na adrese infos.eunet.cz/svt/abus_c.html. Pokud cestujete raději

méně a najisto, na adrese cs.felk.cvut.cz/svachov najdete informace o (nejen) pražské Městské hromadné dopravě včetně jízdních řádů. Navíc si, pokud máte omezený přístup k Internetu, můžete zadarmo (tedy frívér) stáhnout na vlastní počítač program na vyhledávání spojení. Pokud cestujete raději na vlastní pěst, najdete na adrese www.maps.cz spoustu užitečných map a na adrese lexikon.sos.cz databázi hotelů, kempů, restaurací a podobných užitečností, které je lepší znát už před cestou.

Teď se dostáváme k slibovaným poštovním serverům. I začátečník si snadno vyrobí svou vlastní elektronickou poštovní schránku. Nejsnazší to je na adrese www.post.cz. Zadáte své jméno a příjmení, adresu, kterou byste chtěli používat, a heslo. Vaše adresa bude vypadat třeba takto: jan.novak@post.cz. Kdykoli pak budete chtít, můžete vytvořit www.post.cz, zadat jméno a heslo a zjistit, jestli vám došla nějaká pošta. Samozřejmě zde můžete i psát vlastní dopisy a posílat je na jiné adresy (pokud je znáte). Pokud by snad nějakého slídila zajímaly soukromé e-mailové adresy profesorů PORGu, dají se za rozumnou cenu získat v sextě...

Dalším českým poštovním serverem je

www.email.cz, který se kromě přijímání a odesílání pošty hodí i jako elektronický diář.

Pro pokročilé existuje na podobném principu založená služba poskytující „bezplatnou inzerci“, tedy vaši vlastní internetovou stránku. Je na adrese www.mujweb.cz a nabízí vám až 500 kB pro cokoli, co byste rádi sdělili světu.

Na závěr dvě adresy trochu mimo. První určitě pomůže, druhá alespoň pobaví. Pokud vás trápí počítačové viry, můžete si na adrese www.simtel.net/pub/simtelnet/msdos/virus/fp-300.zip zdarma stáhnout dobrý antivirový program F-PROT. Pokud vás ale mnohem víc trápí otázka atomových zbraní Pákistánu, zkuste nahlédnout do knihovničky CIA na adrese www.odci.gov/cia.

Za podporu při sestavování tohoto článku tímto děkuji Kubovi Krčovi, který přispěl mnoha užitečnými adresami. Zároveň prosím ty, kteří se o Internet zajímají a znají praktické, zajímavé nebo vtipné adresy, aby jimi přispěli do dalších pokračování této rubriky. Jejich jména nebudou samozřejmě utajena a za každý příspěvek budou odměněni (vděkem).

Tomáš Bíla ☺

Volby 1998

Draží v Kristu,

jak jste si jistě všichni povšimli, proběhly před pár dny volby do dolní komory našeho parlamentu, Poslanecké sněmovny ČR. V době uzávěrky PORGazeenu nebyly ještě, žel, známy výsledky těchto voleb, zato byla k dispozici spousta dohadů a teorií. Můžeme se tedy oddat spekulacím o tom, kdo získá majoritu, kdo určitě ne, za jak dlouho budou další volby a vyzná-li se někdo v tom politickém svinstvu. Nebudou to ale jen tak nějaké spekulace. My, agentura HuBa, jsme se svévolně úkolovali zvláštním úkolem: provést na PORGu předvolební průzkum, ne nepodobný tomu, který jsme provedli před trapnými dvěma lety.

Pečlivě vybraný náhodný vzorek 23 voličů z řad zaměstnanců školy a jejich studentů nám odpověděli na čtyři otázky:

- 1) Koho budete volit?
- 2) Koho určitě nebudete volit?
- 3) Ovlivnily Vás nějak zveřejňované předvolební preference?
- 4) Ovlivnila Vás nějak předvolební reklama stran?

Paleta dotazovaných se skládala z žen a mužů v poměru 7:16, poměr profesorů a studentů 14:9, přičemž čtyři studenti byli z oktávy, tři ze septimy a dva ze sexty.

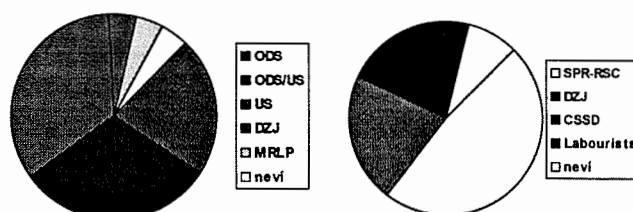
Většina voličů váhá mezi Občanskou demokratickou stranou a Uníí svobody. Jen málokdy jim v rozhodování pomáhají předsudky vůči ODS („starý zlodej“) nebo US („zrádci“) pro mnoho lidí mezi těmito stranami velký rozdíl zřejmě není.

Mezi pevně rozhodnutými má US převahu tři hlasů, ale všechno může změnit sedm váhavců.

Menšíry se orientují jak na stranu středu blízké levici (DŽJ), tak doprava (MRLP). MRLP je mimochodem britskou opoziční stranou a její plný název zní Monster Raving Loony Party.

V názorech na neškodlivější stranu v České republice se naši respondenti rozcházejí víc. Všichni se shodují na tom, že není třeba bojovat proti komunistům, protože se jejich členská základna zmenšuje přirozeným úbytkem. Nejsilnější odpor je proti extremistům na druhém konci spektra, proti Sládkovcům. Na druhé místo se vyškřábali favorité letošních voleb, veteráni

pplk. E. Kremličky. Dobře (= špatně) se umístila i „svatá Trojice“, kdybychom jí připočetli antihlas určený Tonyemu Blairovi, mohla by důchodce dotáhnout.

Mimochodem, jsme strašně pravicová škola. Je třeba s tím něco udělat. Proto v příštím školním roce proběhne dobrovolný kurz marxismu-leninismu. Jste **všichni** vítáni!

Na volební preference většina z našich školních voličů nehledí, protože nechtějí být manipulováni sdělovacími prostředky. A dobře dělají. U těch, kteří si od slušnějších novin nebo televize nechají poradit, je třeba dodat, že i oni dělají dobře, protože potenciálnímu voliči ODA určitě prospěje trocha kontaktu s realitou.

A co reklamy? V době, kdy anketa probíhala, to ještě nestálo za nic. Dnes bychom možná slyšeli i vyhraněnější názory. Drtivá většina respondentů údajně dokáže odvrátit hlavu a reklamy ignoruje úplně (to ale tvrdili skoro před měsícem, co asi dělají s očima, když dnes jedou metrem?), menší část se na reklamu podívá, v klidu o nich popřemýšlí a svobodně je odsoudí.

V souhrnu se odpovědi na obě otázky překvapivě shodují: většina dotázaných (15:7) tvrdí, že jejich rozhodnutí neovlivnilo ani zveřejňování předvolebních preferencí, ani reklama.

Takové názory tedy převládají na naší škole. Kéž by to tak snadné bylo i jinde. Nezbyvá než čekat na blížící se labutí píseň polistopadové demokracie. Ať totiž volby ve dnech 19. a 20. června dopadnou jakkoli, už to nikdy nebude jako dřív...

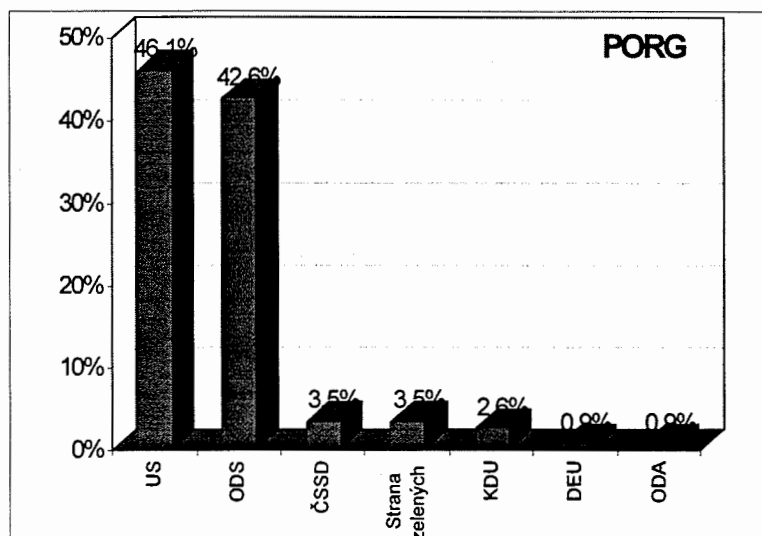
© Agentura HuBa

JAK BY VYPADAL PARLAMENT...

Chtěli jste vědět, jak by vypadal parlament, kdyby volil PORG? Pokud ano, tak jste se jistě zúčastnili čtvrtěčinných PORGáčských voleb do poslanecké sněmovny. Jejich výsledek můžete hned vidět v následujícím grafu. Díky tomu, že lístky byly barevně rozlišeny, mohly být vyhodnoceny výsledky v jednotlivých třídách, ve sborovně a nakonec i v celém PORGu. Neplatné hlasy uváděné ve statistice byly povětšinou proto, že někdo vyplnil do volebního lístku strany, které nekandidovaly. (Počítali jsme dokonce i takové, které se do voleb sice přihlásily, ale nesložily volební kauci (ODA). Ty totiž v normálních volbách nekandldují.)

Z obrázku tedy vyplývá, že PORG ve znamení rozpolcené pravice nakonec rozhodl celkově, byť jen o nepatrný kousek, ve prospěch US. Na druhém místě pak skončila ODS a na zbytek – na zbytek se tedy už konečně podívejte do těch grafů a tabulek, které vám milerád poskytnu...

Boris Kubíček

ΑΡΟΦΗΤΕΓΜΑΤΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

Per Moralia et Ethica Dogmata Rythmice Constructa

Prázdniny jsou povinné – ale škola je stejně to nejlepší!

**Sors beata
hæc est grata.**

*I blažené obcování s múzami
jednou končí a student PORGu
musí na prázdniny.*

**In vigore
cum furore**

*Ovšem hloupé a nebezpečné zábavy
ostatní mládeže jsou mu cizí
a nezúčastňuje se jich.*

**Est infernus
sempiternus.**

*Ví, že končí neslavně,
svůj volný čas rozhodně
nehodlá strávit takto.*

**Spes est nulla
sub hac bulla.**

*Trpí tím, že musil opustit bezpečí
školních lavic.
Jist si sám sebou pozoruje, jak
dopadli studenti jiných škol.*

**Non sic Marte
sicut arte.**

*Nic většího nad vědění,
nic lepšího než usilovné studium
nezná.
Bez knih se cítí ztracen!*

**Sub hac palma
quies alma**

*Nášťestí i prázdniny končí.
A on rychle spěchá znovu
spočínout pod plodonosnou palmu
své školy.*